

A grayscale illustration of a woman in traditional East Asian attire, sitting in a garden. She has long dark hair tied in a bun with a decorative hairpin. She is holding a small butterfly near her face with her right hand. Her left hand is resting on her lap, holding a small flower. She is wearing a dark, flowing robe with a fur-trimmed collar and cuffs. The background is filled with soft, out-of-focus foliage and flowers, creating a serene and dreamlike atmosphere.

ภาคที่หนึ่ง
การเดินทางสู่ห้วงทะเล

- หนึ่ง -

วันที่แปด เดือนสิบสอง ปีจันทรคติ

ท้องฟ้าหม่น หิมะที่ทับถมหนาห่าเหวทำให้กำแพงวังหลวง
แคว้นจิ้งจุกวากับบุรุษที่มีสันหลังสีขาว กำแพงนั้นทอดตัวยาวหัน
หน้ารับริ้วเมฆจางยามพลบค่ำ ลมหนาวเยะเยือกพัดบาดกระดูก

เซียหลังอ้อ... ท่านอ่อนน้อมแห่งแคว้นเซียในวัยสิบสองชันษา
สวมไต่เวึง¹ นุ่งเสื้อสีดำ ยืนอยู่ท่ามกลางกองหิมะหน้ากำแพงวัง
สูงลิบล้ออย่างเดิยวดย

ตั้งแต่ฮ่องเต้แคว้นเซียส่งตัวเขามาที่นี่เพื่อร่วมฉลองงานเลี้ยง
วันคล้ายวันพระราชสมภพฮ่องเต้แคว้นจิ้งซึ่งมีพระชนมพรรษา
หกสิบเก้าพรรษา เวลาที่ล่วงผ่านมาสิบกว่าวันแล้ว

“หลังอ้อ แคว้นจิ้งเป็นศัตรูที่แข็งแกร่งของเรา ครั่งนี้เจ้าเดินทาง
ไปร่วมงานเลี้ยงแทนเจิ้น จงจำเอาไว้ ต้องสืบเสาะหาข้อมูลภายใน

¹ เสื้อคลุมกันลมมีหมวกสวมศีรษะ

วังหลวงมาด้วย เจ้าเป็นเด็ก ขอเพียงวางตัวเหมาะสม พวกเขาย่อม
ไม่ระแวงแคลงใจในตัวเจ้าแน่”

ก่อนเดินทาง ฮ่องเต้แคว้นเซีย... พระเชษฐาต่างมารดาที่มี
มีอายุมากกว่าเขาสามสิบปีสั่งกำชับเอาไว้เช่นนี้

แคว้นจึงเป็นแคว้นใหญ่อันดับหนึ่งในใต้หล้า แม้ตรัสว่าแคว้น
นี้เป็นศัตรูที่แข็งแกร่ง แต่อันที่จริงก็แค่ทรงยกหางตนเองเท่านั้น ปี
ก่อนหลังจากสงครามยุติลง หากมิใช่เพราะพระองค์ยื่นข้อเสนอว่า
จะมอบเงินทองและเมืองติดชายแดนสามแห่งให้แก่แคว้นจิ้ง เกรงว่า
แม้แต่สถานะ ‘ฝ่าบาท’ ก็คงจะรักษาเอาไว้ไม่อยู่

เขาคิดถึงครานั้น... ตอนที่ได้รับเทียบเชิญสีทองอร่ามจาก
ฮ่องเต้แคว้นจิ้ง ฝ่าบาทเกรงว่าจะถูกลอบสังหาร ทรงฉลาดกลัวเกิน
กว่าจะเสด็จไปด้วยพระองค์เอง จึงสั่งให้ท่านอ่องหกเป็นผู้แทน
พระองค์ ทว่าท่านอ่องผู้ซึ่งขงราชกิจยิ่งนักกลับปฏิเสธเสียงแข็ง ไม่
เพียงแต่ท่านอ่องหก เชื่อพระวงศ์คนอื่น ๆ ก็ชักแม่น้ำทั้งห้ามาเพื่อ
บอกปิดเช่นกัน

ด้วยคำแนะนำจากเสวียอ้อ... ราชครูแคว้นเซีย ฝ่าบาทจึงมีพระ
ราชประสงค์ให้ท่านอ่องสืบหกซึ่งอายุน้อยที่สุดไปแทน จากนั้นก็ทรง
เรียกตัวน้องชายที่พบหน้าเพียงครั้งเดียวตั้งแต่ถือกำเนิดมาเข้าเฝ้า

หลังจากคุกเข่าคำนับตามพิธีแล้ว ฝ่าบาทก็ทรงทดสอบเรื่อง
ขนบธรรมเนียมมารยาทของเขาด้วยพระองค์เอง ทั้งยังลองประชัน
ฝีมือด้วยอาวุธหลากหลายชนิด สุดท้ายก็พ่ายแพ้แพทอย่างพอพระทัย
ในที่สุดก็เสวยเรื่องปวดเคียรเวียนเกล้านี้ได้เสียที

เกล็ดหิมะลอยละล่องผ่านหน้าเซียหลังอ้อ เขาเงยหน้าขึ้นแล้ว
มองไปยังปลายทางอีกด้านหนึ่งของระเบียบเก้าโค้ง ไครงหน้าได้
ไต่เวียงดงามน่าหลงใหล นัยน์ตาดำลึกลับปานนกาคู่ นั้นสะท้อนให้

เห็นแววมุ่นมันที่ป็นไปด้วยความแข็งแกร่งและอ่อนโยน

เขาเองก็ไม่รู้เหมือนกันว่าเหตุใดถึงต้องมายืนแช่แข็งอย่าง
โง่เขลาตรงนี้ด้วย และไม่ยอมรับว่าตนเองปรารถนาจะพบหน้าเด็ก
ชายคนนั้นอีกสักครั้ง

ทำได้เพียงมอง แต่มีอาจเข้าใจ เพราะผู้ที่อยู่ในความคิดคือ
เด็กชายแคว้นจิ้ง ซึ่งแม้จะพบหน้ากันหลายครั้ง ทว่าไม่ได้ทำความ
รู้จักกันเสียที ครั้งแรกบังเอิญพบกันเมื่อห้าวันก่อน เวลานั้นหิมะแรก
ของฤดูหนาวกำลังโปรยปรายลงมาปกคลุมวังหลวงอันโอ่อ่าแห่งนี้

แคว้นที่เชี่ยวชาญจากมา อากาศสี่ฤดูไม่เคยหนาวเย็นถึงเพียง
นี้มาก่อน ยิ่งไม่ต้องพูดถึงหิมะเลยด้วยซ้ำ เขาเดินออกมาจาก
ตำหนักใหญ่ด้วยความแปลกใจ ก่อนจะเดินอย่างไร้จุดหมายมาถึง
กำแพงวังใกล้ลับตาด้านหนึ่ง

เด็กชายวัยสิบกว่าปีที่แควมองปราดเดียวก็รู้ว่าต้องเป็นพระ
ญาติพระวงศ์สองคนห่อตัวอยู่ในชุดผ้าไหมหนาชั้นดี ทั้งคู่กำลังเล่น
ลูกข่างบนหิมะ

เนื่องจากหิมะยังไม่จับตัวเป็นน้ำแข็งดีทำให้หมุนลูกข่างไม่ได้
เด็กชายทั้งสองจึงหมดสนุกและโยนลูกข่างไปอีกทางเต็มแรงพร้อม
สบถออกมา คิดไม่ถึงว่าลูกข่างจะลอยมาทางเชี่ยวชาญ อึ้งยังตกลง
ตรงปลายเท้าที่ยกสูงขึ้นพอดี ลูกข่างกระเด็นกลับไปกระแทกใส่หนึ่งใน
ในเด็กชายที่รูปร่างสูงใหญ่กว่า!

“เจ้าเด็กบ้านป่าเมืองเถื่อน กล้าก้าแหย่กับข้า เปื่อชีวิตแล้ว
หรือไร!” เด็กชายชูแสที่ชั่ป็นลูกข่างขึ้นแล้วบริภาษออกมาอย่างดุดัน

เชี่ยวชาญไม่ตอบ กลับมองอีกฝ่ายด้วยสีหน้าเย็นชาจนเกือบ
จะดูไร้ความรู้สึก

“อู๋เจิง เขาเยาะหยันเจ้า ดีเขาให้ตาย!” เด็กชายอีกคนยู่ขึ้นมา

ขณะที่ชั้นที่วังหลวงซึ่งยินรับใช้นายน้อยอยู่ไม่ไกล เห็นชัดว่าไม่กล้าเข้ามาห้ามปรามพฤติกรรมเกรงของทั้งคู่ หลังจากประเินเสียหลังอี่และเห็นว่าเขาสวมเครื่องแต่งกายแบบสามัญแล้ว ฝ่ายนั้นก็ก้มหน้าลง ไม่เอ่ยคำใดเช่นเดิม

เด็กชายสะบัดแล้หลังใส่ร่างของเซียหลังอี่ซึ่งเทียบกันแล้วก็บอบบางกว่า ชั้นที่ได้ยินเสียงหนักหน่วงนั้นก็ยิ่งก้มหน้าดูกว่าเดิม

เซียหลังอี่ไม่หลบ ไม่ตอบโต้ เขารู้ดีแก่ใจว่าการพลั้งพลาดเพียงนิดในเวลานี้สามารถเป็นข้ออ้างในการเปิดฉากสงครามระหว่างสองแคว้นได้ทุกเมื่อ

อุ้งเชิงกำลังสะบัดแล้ด้วยความสะใจ จังหวะนั้นก็พลันเหลือบเห็นแววตาเย็นยะเยือกของเซียหลังอี่เข้าโดยไม่ทันตั้งตัว ดวงตาราวกับเหยี่ยวจ้องมองเขาเหม็ง หัวใจก็สั่นสะท้านขึ้นมา ก่อนแขนกำย้าที่ยกสูงขึ้นยังไม่ทันตวัดลงเพราะความลังเล เขาก็ได้ยินเสียงเล็ก ๆ ที่เต็มไปด้วยความโกรธซึ่งดังขึ้นข้างหลัง

“อุ้งเชิง! เจ้ารังแกผู้อื่นอีกแล้วนะ!”

“หาใช่สักหน่อย เขาขว้างลูกข้างใส่ข้าก่อนต่างหาก” อุ้งเชิงหันมาแล้วได้กลบอย่างไม่พอใจ

“ท่านพ่อของเจ้าตามหาตัวเจ้าอยู่ คิดไม่ถึงเลยว่าผีกรวยรุทธ์ไปได้แค่ครึ่งเจ้าก็เกียจคร้านเสียแล้ว” เสียงเล็ก ๆ ของอีกฝ่ายยังฟังดูไม่พอใจอยู่เช่นนั้น

“สหายรัก เจ้าคงไม่ได้บอกท่านพ่อว่าข้าอยู่ที่นี้หรอกกระมัง” อุ้งเชิงดูจะตระหนกขึ้นมาจริง ๆ จึงรีบดึงมือเด็กชายผู้นั้นเอาไว้

“ถ้าเจ้ายังไม่รีบกลับไป แล้วท่านพ่อของเจ้ามาเห็นว่าเจ้ากำลังรังแกผู้อื่นอยู่ที่นี้ละก็ ดูซิว่าเขาจะโบยเจ้าหรือไม่!” เด็กชายพูดพลางสะบัดมือ

“พวกเราจะไปเดี๋ยวนี้” อยู่เฉยๆ ได้ยินเช่นนั้นก็เก็บแสบแล้วพา
สหายผละไปทันที

เซี่ยหลิงอี้ยังยืนอยู่ที่เดิมโดยไม่เอ่ยวาจาได้ออกมา ไม่ได้สนใจ
เด็กชายที่เข้ามาช่วยตนเองไว้ ไม่แม้แต่จะเหลียวมองอีกฝ่ายด้วยซ้ำ

“จริงๆ เลย ไฉนถึงไม่ตอบโต้บ้างเล่า” เด็กชายไม่ใส่ใจท่าที่
เยิ่นชาของเซี่ยหลิงอี้ยี ตรงกันข้ามเขากลับเข้ามาช่วยจัดเสื่อผ้าให้เข้า
ที่เข้าทางด้วยท่าทีกระตือรือร้น

ตอนนั้นเองที่เซี่ยหลิงอี้ยีเห็นใบหน้าของอีกฝ่ายชัด ๆ ผิวขาวปาน
หิมะ ดวงตาเป็นประกายวาววับ ไม่ถึงกับเรียกว่างดงาม แต่ก็น่ามอง

ตอนที่เด็กชายเห็นรอยเลือดบนหลังมือของเซี่ยหลิงอี้ยี เขาก็
รีบประคองขึ้นมาทันที ปากเล็กสีชมพูเป่าลมออกมาเบา ๆ

พอลมอุ่น ๆ พัดผ่านหลังมือที่เย็นเฉียบ ความรู้สึกหวนไหวที่
ไม่ควรจะเกิดขึ้นก็แผ่ลามไปทั่วทั้งสี่ห้องหัวใจซึ่งเซี่ยหลิงอี้ยีฝึกฝน
ให้แข็งแกร่งด้านชามานานแล้ว

“ไม่ต้อง” เซี่ยหลิงอี้ยีชักมือกลับพลงเบือนหน้าหนี เขาไม่ควร
เกิดอารมณ์ความรู้สึกใด ๆ เพียงเพราะเด็กชายแคว้นจิ้งคนหนึ่ง

“หากไม่ใช่เพราะสวมเสื้อผ้าหนา เนื้อของเจ้าต้องแตกแล้ว
เป็นแน่ อยู่เฉยๆ ้วยุทธ์” เด็กชายยื่นมือกลับมาติดกระดุมเสื้อคลุมที่
หลุดลุ่ยให้เซี่ยหลิงอี้ยีอีกครั้ง

เด็กชายผู้นี้ดูจะอายุน้อยกว่าเซี่ยหลิงอี้ยีไม่กี่ปี ทว่ากลับตัวเล็ก
กว่าเป็นศอก เส้นผมรวบตึงเป็นระเบียบเรียบร้อย ซ้ายยังมีกลิ่นดอก
หัลล่าเหมย² หอมสดชื่น ตอนที่ได้กลิ่น เซี่ยหลิงอี้ยีถึงกับพลอยใจลอย

² ดอกหัลล่าเหมยหรือดอกเหมยซี่ฝิ่ง มีสีเหลืองเหมือนซี่ฝิ่ง กลีบดอกซ้อนกัน
เป็นพู่

ไปครู่หนึ่ง

“ทำไมถึงเป็นแบบนี้” หลังจากก่อดกระดุมเสร็จ ก็ปรากฏว่าสีแดงข้างแก้มทั้งสองข้างของเด็กชาย

“หือ?” เชี่ยหลิงอี้ก้มหน้าลงมองแล้วอดชะงักไม่ได้ กระดุมทั้งหกเม็ดสลับตำแหน่งกันจนดูน่ารำคาญ ชายเสื้อก็ยาวข้างสั้นข้าง

“เจ้าไม่ต้องกังวลนะ ประเดี๋ยวข้าตัดใหม่” เด็กชายไม่รอให้เชี่ยหลิงอี้ปริปาก มือเล็กๆ ยื่นมาปลดกระดุมออกอีกครั้ง แต่เป็นเพราะฝายนั้นร้อนใจเอง ทำให้ปลดกระดุมเท่าไรก็ไม่ออก เสื้อคลุมตัวนอกตัวนั้นจึงยังยับย่นกว่าเดิม

เชี่ยหลิงอี้ยังมีอนุ๋มนิมของอีกฝ่ายออกโดยไม่พูดคำใด จากนั้นก็ติดกระดุมทีละเม็ดๆ เด็กชายมองเขาจัดเสื้อผ้าให้เข้าที่เข้าทางด้วยสายตาอิจฉาเป็นที่สุด

“คุณชาย คุณชายโอวหยาง!” จังหวะนั้นเสียงร้องเรียกของขันทีอาวุโสคนหนึ่งก็ดังขึ้นจากระเบียงทางเดินที่ไกลออกไป

“รู่ยกกง ข้าอยู่ที่นี้!” เด็กชายโบกมือโบกมือให้ขันที และทำท่าจะวิ่งไปหา แต่ก็เหมือนจะนึกอะไรขึ้นได้ จึงหันมาเอ่ยกับเชี่ยหลิงอี้ “ครั้งหน้าถ้าพวกเขาตีเจ้าอีก เจ้าต้องตอบโต้นะ ท่านพ่อบอกกับข้าเสมอว่า คนที่ปกป้องตัวเองไม่ได้ ไต่ไปก็อย่าหวังว่าจะปกป้องบ้านเมืองได้เลย”

“ท่านพ่อของเจ้าคือ...?” เชี่ยหลิงอี้ยังถามไม่จบ เด็กชายก็วิ่งตื๋งตังไปหาขันทีอาวุโสเสียแล้ว จากนั้นก็เดินจากไปพร้อมกับฝายนั้น

เชี่ยหลิงอี้มองแผ่นหลังสูงต่ำของคนสองคนที่หายลับไปตรงระเบียงไม้สีขาว

“ท่านอ๋อง ท่านอยู่ที่นี้เอง ไฉนถึงบาดเจ็บได้เล่าขอรับ!”

องครักษ์แคว้นเชี่ยส่านายที่ติดตามมาด้วย พอไม่เห็นท่านอ๋อง

ลืบทัก พวกเขาก็รีบออกมาตามหาทันที ทว่าตอนที่ท่าน้องผู้สูงศักดิ์ ร่างกายเปียกชื้นไปด้วยหิมะ ซ้ำหลังมือยังมีบาดแผลหลายรอย พวก เขาก็ทั้งตกใจทั้งเดือดดาล!

“สะดุดล้มไม่เป็นอะไร” เชียหลิงอ้อเอ่ยเรียบ ๆ “กลับได้แล้ว”

แม้เหล่าองครักษ์จะไม่เชื่อว่าท่าน้องลืบทักผู้มีวรยุทธ์สูงส่ง จะหกล้มท่ามกลางหิมะได้ ทว่าพวกเขาก็ยังปฏิบัติตามคำสั่งโดยดี

“อ๊ะ?!” เชียหลิงอ้อเดินไปได้เพียงไม่กี่ก้าว เขาก็เหยียบลูกข่าง ลูกนั้นเข้า เจ้าตัวก็ล้มลงเก็บขึ้นมาแล้วถือไว้ในฝ่ามือ

“ท่าน้อง?” องครักษ์ฉงนเมื่อเห็นท่าทีของเจ้านาย ของเล่น เด็ก ๆ พรรคนี้... ท่าน้องไม่แต่ต้องมาตั้งแต่อายุครบสามขวบแล้ว

“ต่อไปไม่ล้มอีกแล้ว” เชียหลิงอ้อพึมพำกับตนเอง จากนั้น เขาก็กำนิ้วทั้งห้าเข้าหากันแน่น ก่อนที่ลูกข่างจะหักเป็นสองท่อน!

เกล็ดหิมะบางเบาพัดผ่านใบหน้าเชียหลิงอ้อ หลังจากนั้นอีก สัปดาห์ก็ได้เจอหน้าคุณชายโอวหยางผู้นั้นติดกันทุกวัน

วันที่สอง คุณชายโอวหยางสวมชุดผ้าไหมสีขาว ดูแล้ว

เหมือนตุ๊กตาหิมะตัวอ้วนจ้ำม่ำ เขากับอยู่เฉยๆ เดินมาตามระเบียบทาง เดินด้วยกัน อยู่เฉยๆ เหมือนจะกล่าวขอโทษขอโพยไม่หยุด สุดท้าย คุณชายโอวหยางจึงยอมยกโทษให้เขา

วันที่สาม คุณชายโอวหยางวิ่งผ่านระเบียบทางเดิน พอเห็น นางกำนัลคนหนึ่งหอบผ้าห่มหลายชั้น เขาก็รีบหยุดแล้วเสนอตัวเข้า ช่วยเหลือทันที นางกำนัลยิ้มนรับ แต่ไม่ตอบตกลง ทว่าคุณชายโอว- หยางก็ยังดื้อดึงจะขอช่วยหอบผ้าห่มหนึ่งผืน แต่เดินไปไม่กี่ก้าว เขาก็กลับสะดุดล้มจนผ้าห่มผืนนั้นเลอะเทอะไปหมด

วันที่สี่ คุณชายโอวหยางเล่นวิ่งไล่จับกับคุณชายคนอื่นๆ มา

ตามระเบียบทางเดิน แม้ว่าพวกเขาจะกลับไปแล้ว แต่เสียงหัวเราะ
ยังสะท้อนก้องอยู่ในระเบียบทางเดิน

วันที่ห้า แม้ว่าจะไม่มีเรื่องสนุกๆ ทำ แต่คุณชายโอวหยางก็
ยังยิ้มแย้มเบิกบาน ทั้งยังยิ้มหวานให้แก่คนที่กับนางกำนัลที่ผ่านมา
และทำความเคารพตน

วันที่หก ซึ่งก็คือวันนี้ เชียหลังอ้อมมองท้องฟ้าที่มีดลงทุกที แต่
คุณชายโอวหยางก็ยังไม่ผ่านมาที่ระเบียบทางเดินสี่ขาดเก้าโค้งแห่ง
นี้สักที

“ฟู...” ลมหายใจร้อนที่พ่นออกมาถูกลมเย็นพัดกลบแทบจะ
ทันที จู่ๆ เชียหลังก็รู้สึกว่าการที่เขามาที่นี่โดยเจตนาบ้าง ไม่เจตนา
บ้าง แล้วเอาแต่จ้องมองเด็กชายแคว้นจิ้งอย่างโง่เขลาทุกวันแบบนี้
เป็นเรื่องที่แม้แต่ตัวเองก็ยังไม่อยากจะเชื่อ

พรุ่งนี้เขาจะทำภารกิจที่ได้รับมอบหมายเสร็จสิ้นและเดินทาง
กลับแคว้นเซีย เชียหลังก็รู้ฉลาดปราดเปรื่องและรู้เท่าทันเล่ห์เหลี่ยม
ในวังอย่างถ่องแท้ รู้ดีว่าการเผยความสามารถในครั้งนี้อาจได้สร้าง
ชื่อเสียงเกียรติยศใดๆ ให้แก่เขาไม่ ตรงกันข้ามกลับทำให้ฮ่องเต้ผู้
เหี้ยมโหดเกิดความระแวงแคลงใจขึ้นมา หากผิดพลาดเพียงนิดก็อาจ
สังเวยชีวิตทั้งที่วังหลวงแห่งนี้ได้

เพราะเหตุนั้น เวลานี้เขาจึงควรจะใช้ใคร่ครวญถึงกลยุทธ์เพื่อ
รับมือให้ได้ เขาเชื่อใจใครไม่ได้ นอกจากตัวเอง...

ตอนที่คิดว่าควรจะไปจากที่นี่เสียเดี๋ยวนี้ เสียงของคุณชาย
โอวหยางก็ดังขึ้นบนระเบียบทางเดินด้านหน้า เขาถือตำราเล่มหนึ่ง
พลางเดินไปท่องไป ศีรษะเล็ก ๆ เอียงไปมาตามจังหวะการท่อง ดู
น่าสนใจไม่น้อย

แม้ไม่อยากจะยอมรับ ทว่าความรู้สึกหมองหม่นก็ปลาสนาการ

ไปโดยสิ้นเชิง เชี่ยหลังอึดจับจ้องไปยังอีกฝ่ายไม่ได้ ครั่งนี้คุณชาย
โหวหยางไม่ได้แค่เดินผ่านเท่านั้น แต่เขานั่งลงบนตั่งริมระเบียบ
ทางเดินแล้วมองต้นเหมยได้หิมะที่โปรยปรายลงมา

จากนั้นเขาก็ท่องบทกวีออกมาเสียงดัง เชี่ยหลังอึดพบว่าแม้
อีกฝ่ายจะดูชุ่มซำม ทะเล่อทะเล่า ทว่ากลับขับขานบทกวีได้น่าฟัง
มิใช่น้อย

หลังจากท่องบทกวีจบ คุณชายโหวหยางก็หัวเราะให้แก้ต้น
เหมย ยิ้มออกมาอย่างเบิกบาน บทกวีบทนี้เขามอบให้แก้ต้นเหมย
นั่นเอง

เชี่ยหลังอึดรู้สึกสนใจขึ้นมา พร้อมทั้งพยายามสะกดกลิ่น
อารมณ์หุดหู่ที่บรรยายไม่ถูกและไม่เคยมีมาก่อน จากนั้นก็มองเด็ก
ชายขับขานบทกวีจนจบ เด็กชายนั่งฟังร่ำระเบียบ ไม่สนใจลมหนาว
ที่พัดวูบเข้ามา ลักพักก็เริ่มสัปหงก...

‘เด็กโง่’ เชี่ยหลังอึดเห็นเด็กชายหลับไหลไปท่ามกลางลมหนาว
ก็ต่อว่าในใจ ก่อนจะเดินเข้าไปใกล้ คุณชายโหวหยางเข้าวงค์หลับ
สนิท ร่างกายโงนเงนไปข้างหลังเล็กน้อย สุดท้ายก็ทรงตัวไม่อยู่แล้ว
หงายหลังตึง!

“หลับเป็นตายถึงเพียงนี้เชียว” เชี่ยหลังอึดเดินผ่านมาพอดีจึง
ยื่นมือออกไปปรับตัวเขาเอาไว้ ก่อนจะพบว่าเด็กชายพกเตาอุ่นมือ
มาด้วย มิน่า... เขาถึงไม่หนาว

“ตื่น” แม้คุณชายโหวหยางจะมีรูปร่างไม่เล็กนัก แต่เชี่ยหลังอึด
ก็อุ้มอีกฝ่ายขึ้นมาได้อย่างง่ายดาย และวางเขาเอาไว้บนพื้นระเบียบ
ทางเดินตรงมุมอับลมอย่างเบามือ

“อือ” คุณชายโหวหยางนินวหน้า จากนั้นก็ขดตัวเป็นการ
ประท้วง

เชี่ยหลิงอ้อถอนหายใจอย่างจนปัญญา ก่อนจะถอดเสื้อคลุม
หนึ่งเสื่อดาวออก หลังจากปิดเศษหิมะที่เกาะบนนั้นออกแล้วก็นำ
ไปคลุมกายของเด็กชายเอาไว้

ความอบอุ่นที่หลงเหลืออยู่บนเสื้อคลุมทำให้คุณชายโอว-
หยางหลับสนิทยิ่งกว่าเดิม เชี่ยหลิงอ้อมองเขาเงิบ ๆ แล้วคิดถึงการ
นอนหลับของตน

มารดาของเขาเคยบอกว่า ตอนเขาเป็นเด็ก สมัยที่ฮ่องเต้
พระองค์ก่อนยังไม่สิ้นพระชนม์ และยังไม่มีการสถาปนาตำแหน่ง
องค์รัชทายาท มารดาเกรงว่าเขาจะถูกปองร้ายจากท่านฮ่ององค์
อื่น ๆ จึงไม่เคยปล่อยให้เขานอนหลับคนเดียวมาก่อน

หลังจากรู้ความ เชี่ยหลิงอ้อจึงศึกษาวิธีหลบต้นจากราชครู
เสวียอ้อ ความเคลื่อนไหวเพียงเล็กน้อยจะทำให้เขาตื่นขึ้นอย่าง
รวดเร็ว แรก ๆ ก็เต็มไปด้วยความลำบาก ทว่านานวันเข้ากลับกลายเป็น
ความเคยชิน

แต่เด็กชายตรงหน้า... แม้ไม่ใช่เชื้อพระวงศ์แห่งแคว้นจิ้ง ถึง
อย่างไรก็เป็นคุณชายจากสกุลสูงศักดิ์ เขากลับมานอนหลับบน
ระเบียงทางเดินที่ใคร ๆ ก็เดินผ่านได้ทุกเมื่อ โดยไม่ตระหนักถึง
อันตรายหรือขนบธรรมเนียมปฏิบัติเลยสักนิด เรื่องนี้เองที่ทำให้
เชี่ยหลิงอ้อรู้สึกทั้งขันทั้งฉิว

หิมะตกหนักขึ้นเรื่อย ๆ มองออกไปรอบบริเวณมีเพียงต้นเหมย
ที่ยืนต้นตระหง่าน รอยเท้าของเชี่ยหลิงอ้อถูกหิมะที่ปรายปรายลงมา
ถมจนเต็ม และเห็นเพียงผืนดินสีขาวกว้างขวาง

“เจ้าเป็นศัตรูประเภทไหนกันแน่” แม้อยู่ในภาวะบ้านเมือง
สงบสุขเช่นนี้ แต่เชี่ยหลิงอ้อก็ยังไม่ลืมสถานะของตนเอง เขาระหีบ
เบา ๆ ใกล้ปลายดิ่งหูเล็ก ๆ เหมือนเปลือกหอยของเด็กชาย

เสียงกรนของเด็กชายดังประสานไปกับเสียงลมหายใจถี่ของ
เชี่ยหลิงอ๋ จนนเกิดเป็นภาพบรรยากาศแปลกประหลาด ทั้งๆ ที่ไม่มี
เสื้อคลุมบนกายอีก แต่เขากลับรู้สึกว่าร่างกายของตนเองร้อนขึ้น
ทุกที

“จุตโคม” ทันใดนั้นชั้นที่สองคนก็ถือโคมปรากฏตัวขึ้นบนทำ
ระเบียงทางเดิน พวกเขาใช้ไม้สามง่ามสอยโคมลงมาจากต้นเสา จาก
นั้นก็จุดได้แล้วนำกลับขึ้นไปแขวนที่เดิม

ความมืดสลัวปลาสนาการไปพร้อมกับการมาเยือนของชั้นที่
คู่ นั้น ระเบียงทางเดินมีแสงสีส้มฉวยจางๆ สาดเข้ามา เชี่ยหลิงอ๋ก้ม
หน้าลงมองเด็กชายอีกครั้ง จากนั้นก็ลุกขึ้นแล้วก้าวยาวๆ ออกไป

ร่างของเขาหายลับไปท่ามกลางราตรีกาลที่มีละอองหิมะ
โปรยปราย เวลาเดียวกันนั้น... เสียงอุทานด้วยความตกใจของชั้นที่
สองคนก็ดังขึ้น

“คุณชายโอวหยาง เหตุใดท่านถึงมานอนอยู่ที่นี่ได้”

เสียงร้องแหลมปลุกเด็กชายให้ตื่นขึ้นมา เขาขยี้ตาตัวเอง ก่อน
จะเห็นเสื้อคลุมหนังเสือดาวที่คลุมกายตนเองอยู่ จากนั้นเจ้าตัวก็
ยิ้มกว้างอย่างสดใสออกมา “ขอบใจ”

ชั้นที่ทั้งสองส่งคุณชายโอวหยางกลับไปตำหนักรับรอง ลม
เย็นเยือกพัดหิมะให้โหมกระหน่ำหนักขึ้นทุกที กระทั่งระเบียง
ทางเดินที่ไร้ผู้คนถูกย้อมจนกลายเป็นสีขาวระยับ...

สิ่งที่เรียกว่า ‘พรหมลิขิต’ มองไม่เห็น สัมผัสไม่ได้ ทว่า
กลับผูกโยง ‘การพบพาน’ และ ‘หัวใจ’ แต่ละคนเอาไว้แน่นอย่างที่ไม่
อาจคาดเดา เหมือนกับสรรพสิ่งทั้งหลายที่มีสองด้านเสมอ มีมืด
มีสว่าง ‘พรหมลิขิต’ ก็มีทั้งราบรื่นและอุปสรรค

สิบปีผ่านไปอย่างรวดเร็ว ประหนึ่งแค่ชั่วเวลาติดนิ้วก็มีปณ
วันนี้ตรงกับวันที่สิบห้า เดือนห้า เป็นวันที่องค์รัชทายาทแห่งแคว้น
จิ่งซันครองราชย์ในฐานะฮ่องเต้ต้องเหินด้วยวัยเพียงสิบหกพรรษา

อัครเสนาบดีโอวหยางเฮ่อ ชุณนางเก่าผู้รับใช้ฮ่องเต้พระองค์
ก่อน เนื่องจากมีอุปนิสัยเคร่งครัดเอาจริงเอาจัง มีผลงานเด่นใน
ราชสำนัก จึงได้รับเลือกให้เป็นชุณนางใหญ่ผู้รับสนองราชโองการ
ฮ่องเต้พระองค์ใหม่

ยิ่งภายในวังหลวงตกแต่งประดับประดาอย่างโอ้อ่าละลานตา
และครึกครื้นมากเท่าไร โอวหยางจื่อชินก็ยิ่งรู้สึกเบื่อหน่ายมากขึ้น
เท่านั้น ในฐานะบุตรชายเพียงคนเดียวของโอวหยางเฮ่อ เมื่อถึงวัย
สวมกวาน³ (หากนับอายุเทียม⁴ ชายหนุ่มมีอายุยี่สิบปี แต่อายุที่แท้
จริงเพิ่งสิบเก้าปีเท่านั้น) เขาก็ต้องติดตามบิดามาถวายชุณนางชั้น
สูงทั้งหลาย เพื่อให้สกุลโอวหยางรุ่นหลังยังคงสถานะอันมั่นคงใน
ราชสำนักแห่งนี้ต่อไป

แต่นี่กลับเป็นสิ่งที่เขาไม่ชอบมากที่สุด

หลังจากเดินวนรอบอุทยานดอกไม้ไปหนึ่งรอบ โอวหยาง-
จื่อชินก็ยืนมองสิ่งก่อสร้างวิจิตรตระการตาตรงหน้าเจียบ ๆ นี่ไม่ใช่
ครั้งแรกที่เขามาเยือนวังหลวง ตอนยังเด็กเขาเคยมาเรียนหนังสือ
ร่วมกับบรรดาองค์ชายน้อยทั้งหลาย เพราะเหตุนี้จึงเข้าออกสำนัก
วิชาจนคุ้นเคย

“จื่อชิน เจ้ายังชอบเดินชมดอกไม้ในอุทยานเหมือนกับตอน

³ ในสมัยโบราณ เมื่อชายหนุ่มมีอายุยี่สิบปีก็จะมีพิธีประดับหมวก (กวาน)
เพื่อแสดงว่าเข้าสู่วัยผู้ใหญ่

⁴ การนับอายุตามปีจันทร์คติของจีน รวมอายุในครรภ์ไปด้วยอีกหนึ่งปี

เด็ก ๆ ไม่มีผิดเลยนะ” เสียงใสที่ดังขึ้นทำให้นักกาพากันบินเตลิด
ผู้มาใหม่เป็นบุรุษหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ สีหน้าแจ่มใส เขาสวมชุดเกราะ
ทองแดง เผยให้รู้ถึงสถานะแม่ทัพ

“เช่นกัน ๆ อยู่เจิง ทุกครั้งบิดาของเจ้าจะหาหรือซื้ออาหารการจน
ค่ามีดมีโซ่หรือไร” โอวหยางจื่อชินยิ้มบางพลางทักทาย

“ฮ่า ๆ ๆ ถูกจับได้เสียแล้ว ข้าเป็นเพียงแควรองแม่ทัพ บรรดา
แม่ทัพใหญ่ปรึกษาหารือกันอยู่ ข้าจะเอ่ยแทรกคงไม่เหมาะนัก
เพราะเหตุนี้จึงออกมาสูดอากาศภายนอกเสียหน่อย” อยู่เจิงหยุดอยู่
เคียงข้างโอวหยางจื่อชิน ก่อนมองชายหนุ่มที่สวมชุดผ้าไหมสีฟ้า

เขาตั้งใจออกมาหาโอวหยางจื่อชินเพื่อสนทนากับอีกฝ่ายโดย
เฉพาะ แม้ว่าทั้งคู่จะเป็นสหายกันมาตั้งแต่ยังเล็ก ทว่าเพราะหน้าที่
การงานแตกต่างกัน พอเติบโตใหญ่ขึ้นมาทั้งสองฝ่ายจึงไปมาหาสู่กัน
น้อยลงทุกที

ในงานเลี้ยงเมื่อปีกลาย แม้ว่าบรรดาขุนชายจากสกุลใหญ่
มาร่วมงานกันเกือบทั้งหมด ทว่าหลังจากสนทนาเพียงไม่กี่ชั่วยาม
ก็ต้องแยกย้ายกันไป

“ลือกันว่าฮ่องเต้แคว้นเซี่ยฉวยจังหวะช่วงที่แคว้นจิ้งผัด
เปลี่ยนราชบัลลังก์ จุดชนวนสงครามพรมแดนทางเหนือ สถานการณ์
รุนแรงมากใช่หรือไม่” โอวหยางจื่อชินเงยหน้ามองอยู่เจิงพลางถาม

“อ๊ะ?!” อยู่เจิงได้สติคืนมา ไม่รู้ว่าไฉนตัวเองถึงต้องหลบสายตา
อีกฝ่ายด้วยความละอายเช่นนี้ด้วย หลังจากกระแอมออกมาเบา ๆ
เขาก็เอ่ยต่อ “ใช่ ครานั้นฮ่องเต้แคว้นเซี่ยฉวยจังหวะต้องยกเมืองทั้งสามให้
แก่เรา แต่เวลานี้เขาชิงมันกลับไปแล้ว”

“ระยะเวลาสั้น ๆ เพียงหนึ่งปี ยึดครองได้ถึงสามเมืองเลย
ทีเดียวหรือ” โอวหยางจื่อชินถามด้วยความแปลกใจ

“ครานั้นหากมิใช่เพราะสองเต้แคว้นเซียซี้ขลาดตาขาว เมืองทางเหนือทั้งสามก็คงไม่ตกเป็นของแคว้นเราหรอก” อุ๋เจิงเอ่ยอีก “คิดไม่ถึงว่าเวลานี้มีพระชนมพรรษาถึงห้าสิบกว่าพรรษาแล้ว แต่เพิ่งสำแดงบารมีออกมา เพราะแบบนี้กองทัพแคว้นเราจึงตั้งรับไม่ทันอย่างไรเล่า”

“มิน่า... หลายวันก่อนท่านพ่อถึงบริจาคทองคำสองแสนชั่งไปเป็นค่าใช้จ่ายของทหารทางเหนือ” โอวหยางจื่อชินยกมือขึ้นกอดอกพลาบเอ่ยต่อ “แคว้นเซียเป็นดินแดนที่ข้าไม่เคยไปเยือนมาก่อน ทว่าจากที่เคยสนทนากับพ่อค้าคนอื่นๆ หลายปีมานี้ผู้คนในแคว้นมั่งคั่งและใช้ชีวิตอย่างสงบสุขไม่ด้อยไปกว่าแคว้นจิงเลย หรือสองเต้พระองค์นี้จะทรงคิดได้แล้วจริง ๆ”

“จื่อชิน เจ้าไม่ต้องกังวลไป พวกเราเตรียมทัพแล้ว ไม่นานก็จะทวงหัวเมืองทั้งสามคืนมาได้” อุ๋เจิงเอ่ยออกมาด้วยความมั่นใจ “ข้าไม่ได้กังวลเรื่องนี้...”

“อ้อ ได้ยินว่าเจ้าเปิดร้านผ้าไหมแห่งใหม่ในเมืองหลวงอย่างนั้นหรือ” อุ๋เจิงเอ่ยตัดบท ก่อนทำสีหน้ายกย่องนับถือ “เจ้านี่เก่งกาจดีแท้ ดูแลร้านผ้าไหมทั้งสามร้านได้เป็นอย่างดี ไม่เหมือนกับคุณชายสกุลสูงศักดิ์ที่เอาแต่เกาะบิดามารดากินสัคนิด”

“ฮ่า ๆ ๆ ชมเกินไปแล้ว สำนักกล่าวไว้ว่า ‘ลูกไม้หล่นไม่ไกลต้น’ เจ้าได้เลื่อนตำแหน่งเป็นรองแม่ทัพ เป็นกำลังหลักของราชสำนัก บรรดาศิษย์ในสำนักวิชาแห่งวังหลวง เจ้ามีสถานะสูงที่สุดแล้ว” โอวหยางจื่อชินตอบกลับอย่างอารมณ์ดี

“หากเจ้ารับราชการ มีหรือตำแหน่งของข้าจะสูงที่สุด” อุ๋เจิงส่ายหน้าอย่างละอายใจ “ใครไม่รู้บ้างเล่าว่า... ไม่ว่าจะเป็นด้านวรยุทธ์ เจ้าก็เหนือกว่าข้า หรือด้านวิชาการ ข้ายังไม่อาจเทียบชั้น

เจ้าได้”

คำพูดนี้เรียกได้ว่าแทงใจดำโหวดยางจื่อชินอย่างตรงเป้า เขาเป็นบุตรชายเพียงคนเดียวของอัศวรเสนาบดีโหวดยาง แต่เพราะบิดาอายุมากแล้ว เขาจึงไม่อาจพาตัวเองเข้าสู่สนามรบได้ง่ายๆ

อีกอย่าง... ตั้งแต่เล็กจนโต ด้วยตำแหน่งของบิดาก็ทำให้เขาเห็นเล่ห์เหลี่ยมและการแก่งแย่งชิงดีในราชสำนักมาจนรู้ซึ่งดีแก่ใจ ยิ่งอยู่ในวังหลวงนานเท่าไร เขาก็ยิ่งอยากจะเสาะแสวงหาอิสรภาพจากโลกภายนอกมากขึ้นเท่านั้น

การสละตำแหน่ง ‘ขุนนาง’ และเลือกเลี้ยงชีพด้วยการ ‘ค้าขาย’ ทำให้เขากลายเป็น ‘แกะดำ’ ในหมู่ขุนชายสกุลสูงศักดิ์ ก่อนหน้านี้อบิดาของเขาไม่ยอมรับและคัดค้านอย่างหนัก ทว่าตอนนี้พอทำได้บ้าง นั่นอาจเป็นเพราะว่าตอนเขาถือกำเนิดขึ้นมา ราชครูได้เคยเอ่ยไว้ว่า “คุณชายโหวดยางเกิดมาดวงไร้ทรัพย์สิน หากทำอาชีพค้าขายเงินทองถึงจะนับว่าเป็นมงคล”

หลังจากเริ่มทำการค้าขาย ด้วยความฉลาดเฉียบแหลมและความซื่อสัตย์ของชายหนุ่มก็ทำให้กิจการก้าวหน้าและรุ่งเรืองอย่างรวดเร็ว

“จื่อชิน” อยู่เฉยๆ ขึ้นอีก “เจ้าจำเชียนหวง น้องสาวของข้าได้หรือไม่ เมื่อก่อนเราเคยไปตกปลาด้วยกัน”

“เด็กขี้แยคนนั้นนะหรือ” โหวดยางจื่อชินพอจะจำได้บ้าง

“ฮ่าๆๆ” ถูกต้อง ตอนนี้นางเดินทางมาจากบ้านเกิด และจะมาอยู่ที่เมืองหลวงถาวร” อยู่เฉยๆ กลับหัวเราะ “นางรับเจ้าจะขอเจอเจ้าให้ได้ แม่ของข้ายังเฝ้าว่าเด็กคนนี้พันวิสัยห่าไปแล้ว ใครก็เอาไม่อยู่ทั้งนั้น”

“หึๆ” โหวดยางจื่อชินพลอยขันไปด้วย “ได้ดี ข้าก็อยากเจอ

นางเหมือนกัน”

“ขออภัย ได้เท่าทั้งสอง”

ขณะที่อยู่เชิงกำลังจะเอ่ยปากนัด ชันที่คนหนึ่งก็เดินเข้ามา
ทำความเคารพคนทั้งคู่

“ท่านรองแม่ทัพอยู่ ท่านแม่ทัพสั่งให้ท่านไปหาหรือซื้ออาหาร
ที่ตำหนักกว้างเต๋อเดี๋ยวนี้ขอรับ”

“รู้แล้ว ท่านพ่อก็จริง ๆ เลยหนอ ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าข้าเสนอความเห็น
ใดไม่ได้ แต่ก็ยังจะตั้งต้นให้ข้าอยู่ฟังพวกเขาเถียงกันอยู่ได้” หาก
เป็นวันอื่น ๆ อยู่เชิงคงไม่โอตครวญเช่นนี้ เพราะการได้ปรึกษาข้อ
ราชการร่วมกับแม่ทัพใหญ่อื่น ๆ นับเป็นเกียรติสูงสุดก็ว่าได้

เพียงแต่วันนี้เขามีโอกาสได้พบหน้าโอรหยางจื่อชินทั้งที ทว่า
กลับต้องรีบร้อนจบบทสนทนา เจ้าตัวจึงรู้สึกขุ่นใจไม่น้อย แต่พอลึก
ว่าเขียนหรง... น้องสาวของตนกำลังจะเดินทางมาถึง หลังจากนั้น
โอรหยางจื่อชินก็จะต้องไปเยี่ยมเยียนจวนแม่ทัพอยู่ เขาถึงได้สบายใจ
ขึ้นมาเล็กน้อย

“เย็นมากแล้ว ข้าก็ต้องกลับจวนเหมือนกัน” โอรหยางจื่อชิน
มองท้องฟ้าที่ครึ้มลง

“ถ้าเช่นนั้นค่อยสนทนากันวันหลัง จื่อชิน ข้าขอตัวก่อน” อยู่เชิง
ยกสองมือขึ้นคารวะโอรหยางจื่อชิน

“เสียเวลาไปอีกวัน” รองจนกระทั่งคนคู่ นั้นผละไป โอรหยาง-
จื่อชินก็ถอนใจยาวออกมา ช่วงระยะเวลาที่ร่ายวันก่อนที่ฮ่องเต้จะ
ขึ้นครองราชย์ เขาจำต้องติดตามบิดาเข้ามาในวังหลวงด้วย เพราะ
เหตุนี้จึงไม่มีเวลาแวะไปดูกิจการผ้าไหมของตน

แต่ตัวเขาหาใช่ขุนนางในราชสำนักไม่ ตอนที่อยู่เชิงกำลังถก
ประเด็นสงครามระหว่างแคว้นจี้กับแคว้นเซี่ยอย่างดุเดือด และ

ตอนที่บิดาของเขาเข้าเฝ้าฝ่าบาท โอวหยางจื่อชินกลับเหมือนคนนอกที่ว่างงาน ไม่รู้ว่าควรจะทำสิ่งใด

“กลับดีกว่า” หลังจากปิดเคสไปไม้ที่เกาะแขนเสื้อแล้ว ชายหนุ่มก็ตัดสินใจจะเดินทางกลับจวนอัครเสนาบดีเพียงลำพัง

เมืองหลวงกว้างใหญ่ที่ล้อมรอบด้วยแม่น้ำลี้กและกำแพงสูงตระหง่านแห่งนี้เต็มไปด้วยความรุ่งเรืองเฟื่องฟู มีประชากรหลายหมื่นคน ร้านรวงต่าง ๆ ภายในเมืองก็หลากหลายลานตา

ภายในเมืองมีวังหลวงเป็นศูนย์กลางแห่งอำนาจ ถนนที่ทอดตัวจากประตูวังทางทิศเหนือได้ออกตกเป็นเส้นทางพิเศษซึ่งปูด้วยกระเบื้อง โดยทำไว้สำหรับขุนนางและคนชั้นสูงโดยเฉพาะ สุดปลายทางกว้างขวางและราบเรียบส่วนใหญ่ก็คือจวนอัครเสนาบดีของพวกเขาลำดับนั้นนั่นเอง

ดึกสงัด รถม้าคันหนึ่งเคลื่อนตัวออกจากประตูวังทางทิศใต้มุ่งหน้าสู่จวนอัครเสนาบดี ถนนจากประตูวังทิศนี้เป็นเส้นทางเดียวที่จะมองเห็นแม่น้ำจากในตัวเมือง

โอวหยางจื่อชินเกาะขอบหน้าต่างรถม้า มองไปยังเรือมากมายที่เดินทางมาจากทั่วทุกสารทิศ และจอดเรียงรายเทียบท่าเรือริมน้ำไกลออกไป ภายใต้หมอกหนายามค่ำคืนเห็นเป็นกลุ่มก้อนสีดำแน่นขนัด

ชายหนุ่มจ้องเรือเหล่านั้นอยู่เนิ่นนาน จนกระทั่งเกิดความคิดประหลาดที่ไม่ควรเกิด รอยยิ้มเจ้าเล่ห์ผุดวาบขึ้นบนใบหน้า...

“คุณชายโอวหยาง ถึงแล้วขอรับ” ไม่ถึงครึ่งชั่วยาม รถม้าก็จอดนิ่งสนิทหน้าประตูสี่ซาดซึ่งหลังคามุงด้วยกระเบื้องสีคราม สองฟากฝั่งของประตูใหญ่คือสิงโตสำริดขนาดใหญ่สองตัว ดูทรงอำนาจ

และสง่างาม

“คุณชายโอวหยาง?” ซิงผิง ป่าวรับใช้ถือโคมเข้ามาใกล้ เจ้าตัวนึกสงสัยเมื่อไม่ได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวใด ๆ จากภายในรถม้า หรือว่าวันนี้คุณชายติดตามนายท่านไปพบกับขุนนางนับยี่สิบคน จนอ่อนเพลียและเข้าวังค์หลับไหลไปแล้ว

ซิงผิงเลิกมู๋ไปเบา ๆ แล้วกวาดตามองด้านใน เหมือนคำกล่าวที่ว่า ‘ไม่รู้ไม่รู้’ พอเห็นเขาก็แทบสะดุ้งโหยง ด้านในรถม้าที่อบกำยาน บัดนี้ว่างเปล่า ไม่มีใครสักคนเดียว!

“ไหน... ไหนถึงเป็นเช่นนี้ได้!” ซิงผิงตะโกนลั่นออกมา เจ้านายหายตัวไป เรื่องนี้ทำเอาเขาตกใจจนตัวสั่น “เมื่อครู่คุณชายนั่งอยู่ข้างในแท้ ๆ นี่นา รถม้าก็ไม่ได้หยุดระหว่างทาง ไม่ได้การแล้ว ต้องรีบไปรายงานสู่หยิน!”

ท้องฟ้ามืดมิดราวกับย้อมด้วยน้ำหมึก แสงจันทร์และแสงดาวถูกบดบังด้วยเมฆทะมึน สายน้ำที่อยู่เบื้องหน้าดูประหนึ่งแพรไหมสีดำที่ทอดประกายวาววับ

โอวหยางจื่อซินคุกเข่าบนบันไดซึ่งทอดตัวลงไปในแม่น้ำ ทอดสายตามองผืนน้ำไหลเอื่อย ผ่านไปครู่หนึ่งก็ได้ยินเสียงปลาสะบัดตัวดังขึ้นทำลายความเงียบ จากนั้นทั่วทั้งบริเวณก็ตกอยู่ในความเงียบอันไร้จุดสิ้นสุดอีกครั้ง

“หากอยู่เชิงเดินทางไปดินแดนทางเหนือ ไม่แน่ว่าเขาอาจจะผ่านเส้นทางนี้ แม้ว่าจะอ้อมไปสักนิด แต่เวลานี้ก็เป็นเส้นทางเดียวที่ปลอดภัยที่สุดสำหรับมุ่งหน้าสู่แคว้นเซี่ย”

ยามดวงจันทร์เสี้ยวโผล่พ้นก้อนเมฆ ใบหน้ากระจ่างใสของโอวหยางจื่อซินซึ่งอยู่ภายใต้เงาเมฆและแสงจันทร์ดูเลือนรางไม่แจ่ม

ชัด

“เจ้าหวังอะไรกันแน่นะ” โอวหยางจื่อซินมองเงาที่สะท้อนผืนน้ำแล้วเอ่ยน้ำเสียงเยาะออกมา “เจ้ายังไม่ยอมจำนนอีกอย่างนั้นสิ ทั้ง ๆ ที่เป็นอันดับหนึ่งในทุกด้าน แต่กลับทำอะไรไม่ได้สักอย่าง”

“บุรุษรบทัพจับศึกปกป้องแผ่นดิน สิ่งนี้เป็นหน้าที่โดยชอบธรรม” โอวหยางจื่อซินพรวดพราดไม่หยุด “แต่สำหรับเจ้าน่ะหรือ อย่าแม้แต่จะคิด! เจ้ามีบรรพบุรุษให้คำนึงถึง มีบิดามารดาให้ทดแทนคุณ...”

“ข้าทำอะไรอยู่นะ” ท่าทางของเขาในเวลานี้ไม่ต่างอะไรกับคนทำผิดที่กำลังคุกเข่าอยู่เบื้องหน้าศาลบรรพชนและฐั่งเพื่อรอการเสียดินดี

พอคิดเช่นนั้นแล้วโอวหยางจื่อซินก็นึกขุ่นขึ้นมา ชายหนุ่มรู้สึก ว่าตนเองไร้สาระเหลือเกิน เขาลุกขึ้นแล้วเตรียมตัวกลับจวน

“อ๊ะ!” ใครจะคิดว่าพอคุกเข่านานเกินไปจึงทำให้ขาทั้งสองข้างเป็นเหน็บชา ตอนที่ลุกพรวดพราดขึ้นมาอย่างกะทันหัน กอปรกับพื้นใต้ฝ่าเท้าเปียกน้ำ ร่างกายของโอวหยางจื่อซินจึงคะมำไปด้านหน้า จากนั้นก็ตกลงไปในแม่น้ำ

- สอง -

เสียงน้ำกระฉอกดังขึ้นข้างหูโอวหยางจื่อซิน ในปากกับจมูกเต็มไปด้วยกลิ่นน้ำในแม่น้ำ พอหายตระหนกเขาก็กลั่นลมหายใจแล้วใช้เท้าเตะน้ำ แขนทั้งสองข้างก็จ้วง จนร่างกายลอยโผล่พ้นผิวน้ำ

‘อย่าให้ใครเห็นเชียว!’ ความคิดนี้ผุดวาบขึ้นในหัวชายหนุ่ม สภาพเขาในยามนี้กระเซอะกระเซิงยิ่งนัก แม้แต่ปิ่นหินโมราที่เสียบมวยผมหลุดหายไปตอนไหนก็ยังไม่รู้

คำกล่าวที่ว่า ‘ความจริงมักขัดกับความปรารถนา’ เป็นอย่างไร โอวหยางจื่อซินได้รู้ซึ่งในคราวนี้เอง ทั้งๆ ที่เมื่อครู่มีเขานั่งคุกเข่าอยู่บนบันไดหินคนเดียวแท้ๆ แต่เวลานี้ชายหนุ่มกลับเห็นรองเท้าหนังพื้นขาวตัดเย็บประณีตคู่หนึ่งปรากฏอยู่เบื้องหน้า

จินตนาการได้เลยว่าเช้าวันพรุ่ง เรื่องน่าขันที่คุณชายโอวหยางแห่งจวนอัครเสนาบดีตกน้ำต้องแพร่กระจายไปอย่างรวดเร็ว ยิ่งกว่าไฟไหม้ฟาง!

“ไม่ต้องสนใจข้า! ข้าไม่เป็นอะไร!” โอวหยางจื่อชินปฏิเสธออกไปด้วยน้ำเสียงเด็ดขาด ในจังหวะที่อีกฝ่ายยังไม่ทันได้ตะโกนขอความช่วยเหลือหรือยื่นมือให้ตน

ทว่าผิดจากที่คาด... คนผู้นั้นนอกจากจะไม่กระโดดกระตาคไวยวายนแล้ว ยังไม่มีทีท่าว่าจะช่วยเขาขึ้นฝั่งอีกด้วย ฝ่ายนั้นเอาแต่ยืนนิ่งอยู่บนบันไดหินเช่นเดิม ท่าทางสงบนิ่งราวกับภาพตรงหน้าเป็นเหตุการณ์ปกติ

โอวหยางจื่อชินเงยหน้าขึ้นมองโดยไม่รู้ตัว...

“ฮะ?!”

ราวกับคลื่นน้ำโถมซัดในใจ ความตะลึงพรึงเพริดและอาการสั่นเทาอย่างหนักเกิดขึ้นโดยไม่อาจบรรยายได้ด้วยคำพูด ชั่วขณะนั้นโอวหยางจื่อชินแทบไม่เชื่อสายตา ใจไม่ถึงได้มีผู้ที่เปี่ยมรังสีอันตรายพลังถึงเพียงนี้!

เสื้อคลุมสีดำตัวยาวตัดเย็บเรียบง่ายขึ้นไม่อาจอำพรางรูปร่างอันสง่าผ่าเผยของอีกฝ่ายเอาไว้อีกได้ ใบหน้าของเขาดงามราวกับรูปสลักก็มีปาน ทว่าดวงตาคู่นั้นลึกล้ำและดูเย็นชายิ่งกว่าสิ่งใดดงาม... แต่ไร้อารมณ์

ความเย็นยะเยือกที่ฝ่ายนั้นส่งมาแทบจะทำให้สรรพสิ่งในใต้หล้ากลายเป็นน้ำแข็งได้ในทันที เย็นชาเสียจนโอวหยางจื่อชินอดนึกสั่นสะท้านในใจไม่ได้ รู้สึกเหมือนตัวเองหลงเข้าไปในถ้ำน้ำแข็งหนาวเหน็บปวดร้าวไปทั้งกายจนหายใจไม่ออก

คนชุดดำเองก็กำลังมองชายหนุ่มที่ตกน้ำอยู่เช่นกัน โครงหน้าได้รูป อวัยวะทั้งห้าชัดเจนคมสัน ดวงตาจุ๋ออำพันราวกับกระจ่างใส เส้นผมยาวแผ่สยายไปบนผิวน้ำ...

คุณชายมีฐานะที่เมามายในยามราตรีแล้วพลัดตกลงไปใน

แม่น้ำแบบนี้ เป็นเรื่องซึ่งพบได้เสมอในเมืองหลวงที่มีผู้คนพลุกพล่าน เห็นได้ชัดว่าคนชุดดำเองก็คิดเช่นนั้น

เขายังคงมองสีหน้ามึนงงของชายหนุ่มในน้ำที่เงยหน้ามองตนเองอยู่เช่นนั้น ก่อนจะปรายตามองอีกฝ่ายด้วยแววเยาะหยันดูแคลน

“เอ?” โอวหยางจื้อชินผู้ใส่ใจความคิดของคนอื่นตลอดเวลา มีหรือจะมองไม่เห็นแววดูแคลนในดวงตาของคนชุดดำ เขาสะดุ้งตื่นจากอาการตะลึงพริ้งเพริดทันที แต่ตอนที่กำลังจะระเบิดอารมณ์ออกมา คนชุดดำก็หมุนตัวแล้วจะไปเสียก่อน

“ช้าก่อน! กล้าเยาะเย้ยข้าหรือ!” โอวหยางจื้อชินใช้แขนจ้วงน้ำจนเกิดระลอกคลื่นขึ้นบนผิวน้ำ ก่อนพุ่งตัวขึ้นแล้วทรงตัวมันบนบันไดหิน

ชายหนุ่มใช้พลังทั้งหมดที่มีในกายเพื่อขึ้นฝั่งอย่างห้าวหาญ เพราะหวังจะสำแดงความเก่งกาจข่มขวัญอีกฝ่ายบ้าง ทว่าหลังจากเขาร่วงลงไปแม่น้ำจนเกิดเสียงตูมดังสนั่นไปทั่วท่าเรือ ก็ทำเอาคนบนฝั่งได้ยืนจนพากันจุดตะเกียงน้ำมัน แล้วยื่นหน้าผ่านหน้าต่างมองหาที่มาของเสียงเป็นแถว ยิ่งไปกว่านั้น... คนชุดดำผู้นั้นยังไม่แม้แต่จะหันมา เอาแต่เดินดุ่ม ๆ ไปข้างหน้าอย่างเดียว

“น่าโมโหนัก!” โอวหยางจื้อชินก้าวยาว ๆ ไล่ตามไป ก่อนจะตะโกนเสียงดังลั่น “หยุดนะ!”

ก่อนหน้านี้แม้ว่าจะทำท่าไม่สนใจใยดี แต่คราวนี้คนชุดดำกลับหยุดฝีเท้ายืนอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง จากนั้นก็หันกลับมามองโอวหยางจื้อชิน

“เจ้าไม่ใช่คนเมืองหลวงใช่หรือไม่” แม้จะเอ่ยถาม แต่น้ำเสียงของโอวหยางจื้อชินกลับมั่นใจเป็นอย่างยิ่ง เพราะดูจากรูปร่างและ

บุคลิกลักษณะของคนชุดดำ ไม่มีทางที่เขาจะไม่กลายเป็นหัวข้อ
สนทนาของผู้คนในเมือง

คนชุดดำมองคนถามเงิบ ๆ แต่ไม่ตอบคำถามนั้น

“เจ้า... อ๊ะ?” โอวหยางจื้อซินก้าวออกไปหนึ่งก้าว ทว่าทันใด
นั้นร่างกายของเขาก็เซวบไปด้านหลังเหมือนปะทะเข้ากับอะไรบางอย่าง!

“อีก!” พลังสังหารรุนแรงที่มองไม่เห็นโอบล้อมชายหนุ่มเอาไว้
เศษใบไม้บนพื้นปลิวขึ้นมาราวกับพายุหมุน!

โอวหยางจื้อซินปวดร้าวไปทั้งร่างกายถูกจิกทั้งออกเป็นชิ้น ๆ
ระหว่างที่กำลังเจ็บปวดและไร้ทางเอาตัวรอดอยู่นั้น จู่ ๆ พลังสังหาร
ก็สลายวับไปราวกับไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้นมาก่อน

“หายไปไหนแล้ว” แสงจันทร์กระจ่างสาดส่องจนเห็นทางเดิน
ชัดเจนดูผิดปกติ โอวหยางจื้อซินจ้องถนนที่ว่างเปล่าไร้ผู้คน จากนั้น
ก็ย่าเห่าอย่างแรง!

ห่างจากท่าเรือเมืองหลวงไม่ไกลมีหอสุราขนาดใหญ่ชื่อ

ว่า ‘หอเซียงเซ่อ’ ที่นี่ไม่เพียงเป็นที่พำนักและดื่มกินของนักเดินทาง
แต่ยังมีสตรีและหนุ่มน้อยคอยปรนนิบัติดูแลลูกค้าที่มาเยือนอีกด้วย

พอตึกสงัดใคร่ก็สว่างไสวไปทั่วหอเซียงเซ่อ และมีเสียงดนตรี
ขับกล่อม กำแพงสีขาวโอบล้อมอาคารทรงวิจิตรหลังหนึ่งเอาไว้ ตัว
อาคารแบ่งเป็นชั้นบน ชั้นกลาง และชั้นล่าง แน่นอนว่าห้องพักที่ดี
ที่สุดอยู่ชั้นบน ซึ่งภายในห้องพักตกแต่งด้วยเครื่องเรือนวิจิตรหรูหรา
และด้านหลังห้องก็มีสวนหย่อมส่วนตัว

“คุณชายเสวี่ย เป้าฮ้อจານนี่เป็นฝีมือของแม่นางอวี๋เอ๋อร์ของ
เรานะเจ้าคะ เชิญท่านชิมดูก่อน” เจ้าแกล้งเนี้ยที่ใช้เครื่องประทีปโฉม

สี่สदनอยู่ข้างใต้ตัวหนึ่ง และเอ่ยทักทายบุรุษหนุ่มสวมชุดผ้าไหม
ดงามด้วยท่าทางกระตือรือร้น

“ขอเพียงทำจากฝ่ามือนุ่ม ๆ ของอวีเออร์ ต่อให้เป็นผักขม
แตงกวาดอง ข้าก็จะละเอียดกิน ไฉนต้องรอให้เถาแก่เนี้ยแนะนำ
ด้วยเล่า” บุรุษผู้นั้นเอ่ยพร้อมรอยยิ้ม จากนั้นก็ชูจอกสุราให้แก่หญิง
สาวนางหนึ่งซึ่งกำลังบรรเลงกุญแจอยู่บนแท่นขั้วร้องด้านหน้า

คุณชายเสวีย หรือเสวียอู่อื่น มีอายุสี่สิบแปดปี ดวงตาเรียว
บุคลิกโดดเด่นชวนให้ผู้พบเห็นสะท้านหัวใจ ในบรรดาลูกค้า
ทั้งหมดของหอเซียงเซ่อ มีเพียงชายหนุ่มผู้นี้ที่สง่างามมากจนทั้ง
หญิงสาวและหนุ่มน้อยต่างก็พยายามแย่งชิงโอกาสที่จะได้ปรนนิบัติ
ดูแลเขา

นอกจากรูปโฉมที่งดงามแล้ว ชายหนุ่มยังมีกิริยามารยาทดี
เป็นมิตร และช่างเอาใจ อุปนิสัยแตกต่างจากลูกผู้ดีมีสกุลคนอื่น ๆ
ในเมืองหลวงราวฟ้ากับเหว เพราะเหตุนี้อวีเออร์... หญิงงามอันดับ
หนึ่งแห่งหอเซียงเซ่อจึงหมายตาคุณชายเสวียตั้งแต่แรกเห็น ทั้งยัง
ลอบติดสินบนเถาแก่เนี้ย เพื่อที่คตินี้นางจะได้เป็นคนปรนนิบัติดูแล
คุณชายเสวีย

“คุณชายกล่าวได้ถูกต้องแล้ว บ่าวไม่ขัดความสำราญของ
คุณชายดีกว่า ขอตัวก่อนเจ้าคะ” เถาแก่เนี้ยไม่เพียงแต่ได้ตำลึงทอง
จากคุณชายเสวียเท่านั้น นางยังได้ตำลึงเงินอีกก้อนจากอวีเออร์
การคำที่ได้กำไรไม่มีขาดทุนเช่นนี้ ใครเล่าจะไม่พอใจ

“คุณชายเสวีย...” พอได้อยู่กับบุรุษในดวงใจตามลำพัง อวีเออร์
ผู้ผ่านความรักฉาบฉวยมานักต่อนัก มาบัดนี้กลับหัวใจเด่นระริว
ราวกับลูกกวาดตัวน้อย ๆ และไม่ทันระวังจึงติดกุญแจผิดสายเข้า

“อวีเออร์ มาดื่มสุราสักจอก” เสวียอู่อื่นไม่ตำหนินางสักคำ

ทั้งยังรินสุราให้นางแล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“คุณชายเสวีย อวีเออร์เสียมารยาทแล้ว” อวีเออร์มีดวงตารูปผลท้อ ยามนี้ดวงตาคู่นั้นกำลังทอดมองชายหนุ่มสูงศักดิ์ด้วยแววลึกล้ำ นางแสวงลุกขึ้นอย่างล่ำรวม แต่ตอนที่กำลังจะก้าวไปยังโต๊ะไม้ จู่ๆ ประตูห้องรับรองก็เปิดพลัน!

คนที่เดินเข้ามาในห้องรับรองชั้นบน โดยมาจากสวนหย่อมด้านหลังนั้น เป็นบุรุษสวมชุดดำคนหนึ่ง ดูแล้วอายุน้อยกว่าเสวีย-อู่อัน คงราวยี่สิบต้นๆ

ริมฝีปากสีแดงชาดของอวีเออร์อำค้างด้วยความตกใจ นางตั้งท่าจะตะโกนเรียกให้คนช่วย ทว่าครู่ต่อมาเมื่อเห็นใบหน้าของอีกฝ่ายชัดเจน เจ้าตัวก็ตะลึงจนทำอะไรไม่ถูก เพราะคนผู้นั้นดูเยือกเย็น รังสีแห่งอำนาจแผ่ออกมาจากกาย ดูก็รู้ว่ามิใช่คนธรรมดา!

คนชุดดำมองอวีเออร์ พอเห็นนางทำท่าจะตะโกน แต่ก็หยุดไม่ออก เขาก็หมุนตัวแล้วเดินออกไปอย่างไม่ลังเล

“อ้อ!” เมื่อครู่เสวียอู่อันยังอ่อนโยนดุจสายน้ำ มาบัดนี้กลับตะโกนเสียงดังลั่น เขาลุกพรวดแล้วก้าวมารั้งแขนคนชุดดำเอาไว้ เป็นความหมายว่าให้อีกฝ่ายอยู่ต่อ

คนชุดดำชะงักไปนิด ก่อนจะจำต้องหยุดฝีเท้า

“อวีเออร์ เจ้าช่วยไปที่โรงครัวแล้วยกสุรามาสักสองกา” เสวีย-อู่อันคลายมือออก น้ำเสียงกลับมาราบเรียบดังเดิม

“เจ้าคะ บ่าวขอตัว” พอถูกขัดจังหวะ อวีเออร์รู้สึกไม่พอใจอย่างยิ่ง แต่นางก็กลัวว่าจะต้องเผชิญหน้ากับคุณชายหน้านิ่งผู้นั้น จึงพยักหน้าแล้วผละไ้ไปโดยดี

“ไหนเจ้าไปนานถึงเพียงนี้” รोजनाกระทั่งอวีเออร์ออกไปจากห้องแล้ว เสวียอู่อันถึงได้เปิดปากถาม

“วังหลวงจัดงานเลี้ยงฉลอง ทุกที่เต็มไปด้วยกองกำลังทหาร โดยเฉพาะห้องทรงพระอักษรยิ่งเข้าถึงยากขึ้น” ดวงตาสีกล้ำของชายชุดดำจ้องมองเสวียผู้อื่น “ตอนที่ออกมา ข้าได้ยินคนที่สองคนคุยกันว่า ได้ข่าวจากทหารลับว่าจะมีคนบุกมาที่ห้องทรงพระอักษรคืนนี้ ดังนั้นพวกเขาจึงเพิ่มกำลังอารักขาเป็นเท่าตัว”

“มีเรื่องเช่นนี้ด้วยหรือ” เสวียผู้อื่นยิ้มบาง

“ครั้งหน้าอย่าทำเรื่องไร้สาระแบบนี้อีก” ชายชุดดำยกจอกสุราบนโต๊ะขึ้นมาแล้วกระดกหมดจอก

“ฮ่า ๆ ๆ สมกับเป็นเชื้อหลิงอ้อ ท่านอ๋องสืบทอดแห่งแคว้นเซี่ยที่ผู้คนพากันหวาดผวา องค์กรมากมายก็ยังไม่เป็นอุปสรรคใด ๆ กับเจ้า” เสวียผู้อื่นไม่ปฏิเสธว่าตนเองเป็นผู้ปล่อยข่าว และทำให้การเฝ้าระวังภายในวังหลวงแน่นหนาขึ้น

เชื้อหลิงอ้อไม่สนใจอีกฝ่ายแล้วรินสุราให้ตนเอง แต่ขณะที่เขายกจอกขึ้นดื่ม จู่ ๆ เสวียผู้อื่นที่นั่งอยู่ตรงข้ามก็ยื่นมือมา

“นี่อะไร” ฝ่ายมือขาวเกลี้ยงเกลาสัมผัสใบหน้าของเชื้อหลิงอ้อเบา ๆ ดุสสายลมพัดผ่าน จากนั้นนิ้วสองนิ้วก็บีบไปไม่ห่างออกจากผมของเขา

“ไปไม้” เชื้อหลิงอ้อปรายตามอง

“ไม่ ข้าหมายถึงคนที่เกลียดความสกปรกที่สุดอย่างเจ้า ไฉนถึงไม่รู้ตัวว่ามีไปไม้แห่งติดเส้นผมมาแบบนี้”

เชื้อหลิงอ้อดื่มสุราแล้วตอบ “ไม่มีอะไรทั้งนั้น”

“ข้าก็ไม่ได้บอกว่ามีอะไรสักหน่อย” เสวียผู้อื่นหัวเราะอย่างเจ้าเล่ห์ ก่อนที่ไปไม้ในมือเขาจะกลายเป็นเศษเล็ก ๆ และปรายปรายลงสู่พื้น

“ดื่มคนเดียวจะอภิมรณได้อย่างไร” เสวียผู้อื่นไม่รอให้เชื้อหลิงอ้อ

ดื่มสุราในจอกที่เพิ่งเทเมื่อครู่ก็ยื่นมือไปคว้ามา จากนั้นจึงยกขึ้นจดริมฝีปาก ก่อนจะละเลียดชิมช้าๆ

เชี่ยหลังอ้อมองอีกฝ่ายโดยไม่เอ่ยคำใดออกมา และทำเพียงแค่นิยบจอกสุราไปใหม่ขึ้นมาแทน เสวี่ยอู้อื่นหัวเราะ รอยยิ้มนั้นดูน่าหลงใหล อวี่เอ๋อรัยยกสุรากลั้บมาและบังเอิญเห็นเข้าพอดี จึงได้แต่มองอีกฝ่ายจนจิตใจล่องลอย

“เป็นไปได้!”

โอวหยางจื่อซินเดินกลับไปกลับมาอยู่ในห้องของตนด้วยความร้อใจเป็นอย่างยิ่ง เพราะตลอดระยะเวลาห้าวันที่ผ่านมานี้ ภายในเมืองหลวงไม่มีข่าวใดที่เกี่ยวข้องกับคนชุดดำผู้นั้นแม้แต่ชนิดเดียว

“ด้วยลักษณะและวรยุทธ์ของเขา แค่เข้าเมืองหลวงมาวันแรกก็ต้องเป็นที่สังเกตุของคนทั่วไปแล้ว ไม่มีทางที่คนอื่นจะมองไม่เห็นเขา!” โอวหยางจื่อซินกัดริมฝีปาก ในใจก็คิด ‘หรือว่าเป็นเพราะแต่งกายอำพรางตัว’

“ที่น่าแปลกก็คือ วันนั้นเขาสวมชุดดำอำพรางตัว แต่จนถึงบัดนี้ก็ได้ยินข่าวปล้นสะดมหรือทำร้ายร่างกายจากทางการเลย...”

“คุณชายโอวหยาง” ซึ่งผิงยี่นรายงานอยู่ด้านนอกห้อง “รองแม่ทัพปู่และคุณหนูอยู่เขียนหรงจากจวนแม่ทัพปู่มารอพบท่านอยู่ที่โถงรับรองขอรับ”

“อะ?!” โอวหยางจื่อซินเพิ่งนึกได้ว่าตนเองเคยรับปากอยู่เฉิงเอาไว้ว่าจะไปเยี่ยมอีกฝ่ายที่จวนจึงรีบตอบ “รู้แล้ว ข้าจะไปเดี๋ยวนี้”

เศรษฐกิจจะตกแต่งเรือนของตนอย่างวิจิตรงดงาม ห้องโถงในจวนอัครเสนาบดีก็เช่นกัน แก้อ้อกับโตะไม้แกะสลักอย่างวิจิตร

ภาพวาดขุนเขาและสายน้ำราวกับมีชีวิตชีวา กอปรกับไฟเหนือจตุสมรกตแวววาวยิ่งทำให้ด้านในดูโอ้อ่างยิ่งขึ้น

ห้องโถงรับรองโอ้อ่างดงามก็จริง แต่สิ่งที่ทำให้คุณหนูสกุลอุตื้นตันยิ่งกว่าก็คือโอวหยางจื้อชินที่กำลังก้าวอย่างอ่อนโยนเนิบนาบออกมาจากด้านใน ในอดีตเคยมีเด็กสาวมาขอพบตั้งแต่เขายังเป็นเด็กหนุ่ม มาบัดนี้เขายังมีเสน่ห์ที่น่ามองมากกว่าเดิม

“อู่เจิง ขออภัย เดิมข้าตั้งใจว่าจะไปเยี่ยมเจ้า แต่พอมิรู้จะขึ้นมาก็...” โอวหยางจื้อชินเดินมาพลาบเอ่ยปากขอโทษขอโพย

“เป็นสหายกันจะถือสาเรื่องนี้หรือไร” อู่เจิงหัวเราะก่อนจะเอ่ยตัดบท “ข้ารู้ว่าหมูนี้น้ำใจยุ่งมาก และไม่คิดจะมารบกวนเจ้า แต่เขียนหรงถึงต้นจะมาพบเจ้าให้ได้”

“ท่านพี่!” ใบหน้าของอู่เขียนหรงกลายเป็นสีแดงก่ำโดยพลัน นางผลักอู่เจิงเบา ๆ

“สตรีเติบโตใหญ่แล้วเปลี่ยนแปลงไปทุกคนจริง ๆ” โอวหยางจื้อชินยิ้มให้อู่เขียนหรง “ในเมื่อมาเยือนแล้วก็ชมร้านผ้าไหมเปิดใหม่ของข้าเสียก่อนสิ มีผ้าไหมผ้าแพรงาม ๆ มากมาย อู่เจิง ว่าอย่างไร”

“ได้อยู่แล้ว ช่าง ๆ ร้านเจ้าคือยอดเยี่ยมหัวใช้หรือไม่ อย่างไรเสียก็จับน้ำชาด้วยกันดีหรือไม่” อู่เจิงเอ่ยตอบรับด้วยความเต็มใจ

ณ ร้านผ้าไหมที่แขวนป้าย ‘ชิน’ ขนาดใหญ่มีผู้คนเข้าออก
หนาตา กิจการรุ่งเรืองเฟื่องฟู โอวหยางจื้อชินเชื้อเชิญสองพี่น้องสกุลอุให้เลือกชมผ้าไหมชั้นดีอย่างเจ้าบ้านผู้มีไมตรีจิต

“เถ้าแก่ ผ้าไหมพบนี้นี้ลูกค้าซื้อแล้วขอรับ เดี่ยวจะให้เด็ก ๆ นำไปส่งตอนเย็น” ลุงหลิวเห็นโอวหยางจื้อชินหยิบผ้าชั้นดีพับหนึ่งมาพินิจพิจารณา ดู ก็คิดว่าอีกฝ่ายจะมอบมันให้แก่แม่นางอู่

“ลุงหลิว ผ้าไหมพับนี้เป็นตัวอย่างที่พ่อค้าแคว้นเชียงส่งมาให้ มิใช่หรือไร” โอวหยางจื่อซินเอ่ย “ก่อนที่จะสินค้าอื่นจะมาถึง ควรจะเก็บสินค้าตัวอย่างเอาไว้ที่ร้านก่อน”

“ป่าวกับบอกลูกค้าท่านนั้นเช่นนี้” ลุงหลิวตอบด้วยสีหน้าลำบากใจ “แต่ฝ่ายนั้นถึงต้นจะซื้อผ้าไหมพับนี้ให้ได้ ท่านก็รู้ว่าเนื้อผ้าเช่นนี้เหมาะจะตัดเย็บเป็นชุดสวมในฤดูร้อนที่สุด อีกไม่นานก็จะเข้าสู่ฤดูร้อนแล้วด้วย...”

“เอ... ไฉนถึงได้มีลูกค้าไร้เหตุผลถึงเพียงนี้” อู๋เซียนหรงได้ยืนเช่นนั้นก็ถามขึ้นด้วยความสงสัย

“เอ่อ... ก็ไม่เชิงว่าไร้เหตุผล อันที่จริงลูกค้าที่มาเยือนร้านเรามีจำนวนมากมาย ทว่าคุณชายท่านนั้น ป่าวไม่กล้าเอ่ยวาจาจากความ คุณหนูท่านไม่เห็นด้วยตาตนเอง แววดาคมปลาบของเขารวกับใบมีดก็มีปาน ลูกค้าประเภทนี้ป่าวมีกลัวล่วงเกิน”

โอวหยางจื่อซินตะลึง ก่อนจะนึกถึงชายชุดดำผู้นั้นทันที เขาจึงรีบถาม “ลุงหลิว ท่านเคยเห็นเขามาก่อนหรือไม่”

“ไม่เคยขอรับ” ลุงหลิวส่ายหน้า

“เขาอายุราว ๆ ยี่สิบ บุคลิกโดดเด่น และแต่งกายประณีต?” โอวหยางจื่อซินแทบจะควบคุมอาการลูกลี้ลูกลอนไม่อยู่ น้ำเสียงของเขาฟังดูร้อนรน โดยเฉพาะดวงตาคู่นั้นที่ฉายแววมีความหวังออกมา

“ใช่ขอรับ ถ้าแก่ มีอะไรหรือ” ลุงหลิวไม่เคยเห็นโอวหยางจื่อซินอะละอะไววายเสียงดังแบบนี้ในร้านมาก่อน จึงคิดว่าตนเองทำอะไรผิดไปหรือไม่

“เป็นเขาแน่ ๆ!” โอวหยางจื่อซินไม่ได้ฟังคำพูดของลุงหลิวด้วยซ้ำ และไม่เห็นว่าคุณเซียนหรงมองมาด้วยความประหลาดใจ ในหัวของเขามีเพียงเหตุการณ์ในคืนนั้น ใบหน้างดงามแต่เย็นชาของคน

ชุดดำ รวมทั้งวรยุทธ์ชั้นยอดที่ทำให้อีกฝ่ายหายตัวไปได้อย่างรวดเร็ว และไร้ร่องรอย

ภาพเหล่านั้น... โดยเฉพาะแววตาเย็นชาไร้ความปรานีที่ติดอยู่ในหัวของเขา สลัดเท่าไรก็ไม่หลุด จนเป็นผลให้หลายวันมานี้เขาไม่มีสมาธิพอที่จะช่วยแบ่งเบาภาระของบิดาได้

“เป็นเขาอย่างนั้นหรือ” ต่อให้ใช้หัวเขาคิดก็ยังไม่รู้ได้ว่าคนที่ลึกลับเอ่ยถึงต้องเป็น ‘เขา’ แน่ ๆ แต่โอวหยางจื่อชินก็ยังไม่อยากเชื่อว่าจะมีเรื่องบังเอิญได้ถึงเพียงนี้

หลังผ่านเหตุการณ์เจ็ดสั่นลมในคืนนั้น บัดนี้โอวหยางจื่อชินก็ยิ่งอกสั่นขวัญแขวนอยู่!

“ถ้าแก?” ลุงหลิวมองผ้าไหมที่ถูกชายหนุ่มข่มขืนจนแน่นก็กลัวว่าจะฉีกขาดเสียก่อน

“เขาอยู่ที่ไหน” โอวหยางจื่อชินถาม ดวงตาเป็นประกายวาววับ

“ที่อยู่ตามนี้ขอรับ” ชายสูงวัยหยิบสมุดที่ใช้จดที่อยู่ของลูกค้าออกมา

โอวหยางจื่อชินรับสมุดมา จากนั้นก็รีบถอดเสื้อคลุมตัวนอกออกมาห่อผ้าไหมพับนั้น แล้วกระโจนออกจากร้านไป

“ท่านพี่โอวหยาง! รอช้าด้วย!” ภูเขี่ยนหวังวิ่งตามไป ทว่าไม่เห็นอีกฝ่ายเสียแล้ว

“ฮะ ลูกคำกำชับว่าให้ไปส่งตอนค่ำถึงจะมีคนรับ” ลุงหลิวนึกเรื่องสำคัญขึ้นมาได้

“เกิดอะไรขึ้น จื่อชินเล่า” จังหวะนั้นอยู่เฉิงก็เดินเข้ามาสมทบ ทว่าลุงหลิวกลับส่ายหน้าเป็นความหมายว่าเขาไม่รู้เรื่องใด ๆ

ยามเย็น เมฆหนาก่อตัวเป็นชั้นปกคลุมท้องฟ้า ลมอ่อนๆ พัดผ่าน จากนั้นฝนก็โปรยปรายลงมา ดูราวกับหมอกควันที่ปกคลุมลงบนต้นไม้ใบหญ้า ก่อนจะครอบคลุมไปทั่วทุกตรอกซอกซอยในเมืองหลวง

ไม่รู้เป็นเพราะอะไร... เชียหลังอู้รู้สึกว่ามีฝนบางเบาที่โปรยปรายลงมาในยามนี้ทำให้เขานึกถึงเกล็ดหิมะในฤดูหนาวครั้งนั้น... หิมะที่เขาเคยเห็นเพียงครั้งเดียว

“อู้ ถึงฝนจะตกไม่หนัก แต่ตากฝนแบบนี้คงไม่ดีกระมัง” เสวี่ย-อู้อันการร่วมเดินมาเบี่ยงหน้าเชียหลังอู้

เชียหลังอู้ไม่ตอบ เขาแค่มองถุงเงินที่อยู่ในมือเสวี่ยอู้อัน ด้านหลังของพวกเขาคือห้องเงินตราขนาดใหญ่แห่งหนึ่ง

“ของที่ต้องการก็ได้ครบเกือบทั้งหมดแล้ว ข้าจะไปที่ทำเรือสักหน่อย เจ้ากลับไปก่อนแล้วกัน” เสวี่ยอู้อันยัดร่มใส่มือเชียหลังอู้ และอีกฝ่ายก็ไม่ได้ปฏิเสธ

หลังจากแยกกันแล้ว เชียหลังอู้ก็เดินไปตามตรอกที่มีน้ำฝนขึ้นแฉะ เลี้ยวมุมด้านหน้าก็จะเห็นประตูหลังของหอเซียงเซ่อ ซึ่งสามารถเดินต่อไปยังห้องพักชั้นบนได้สะดวก ทุกครั้งเขาจะกลับเข้ามาทางประตูนี้เสมอ

เด็กชายวัยแปดถึงเก้าขวบสามสี่คนกำลังพากันหนีใส่ลูกสุนัขตัวหนึ่ง ตอนที่เด็กกลุ่มนั้นวิ่งตึงตึงผ่านเขาไป จู่ๆ ชายหนุ่มก็คิดถึงภาพที่ตนเองเคยถูกบรรดาขุนนางสูงศักดิ์ใช้แสโบยตีในวัยเด็กขึ้นมา

เรื่องเก่าที่คิดว่าลืมเลือนไปนานแล้วกลับผุดวาบขึ้นมาในหัว โดยไม่รู้ตัว เชียหลังอู้หุบตาลง... เขาไม่ชิน และไม่ชอบอารมณ์ที่ไม่อาจบรรยายได้เช่นนี้ด้วย

รัก โลก โกรธ หลง ความใคร่ และความปรารถนา สิ่งเหล่านี้
เป็นพื้นฐานอุปนิสัยของมนุษย์ แต่เสียสิ่งอื่น... ผู้ได้รับการขนานนาม
ด้วยความยำเกรงปณิธานกัลยาณกรรณแด่วันเสียว่าเป็น ‘ราชัน
แห่งอสูร’ คิดว่ามันหาใช่สิ่งจำเป็นในชีวิตไม่!

ปีที่เขาอายุครบสิบสอง แม้จะรู้ว่าความเก่งกาจอาจทำให้
ฮ่องเต้หวาดระแวงและคิดจำกัดเขาได้ แต่เสียสิ่งอื่นก็ยิ่งอุทิศ
ตัวอย่างเต็มความสามารถ ด้วยความคิดอันบริสุทธิ์และไร้เดียงสา
ว่าเป็นการทำเพื่อบ้านเมือง

ทว่าสุดท้ายเขาก็กลับต้องสูญเสียอย่างใหญ่หลวง หลังจากกลับมา
ถึงวังหลวงแห่งแคว้นเซี่ย สิ่งทีรออยู่มีไช่บาเหน็จรางวัลที่ฝ่าบาท
พระราชทานให้ แต่เป็นศิระที่ไร้ร่างของพระสนมก๊วย... มารดาผู้ให้
กำเนิดเขา!

ความผิดฐานหมิ่นพระเกียรติฮ่องเต้ถูกป้ายให้แก่พระสนมก๊วย
ผู้อ่อนหวาน นางไม่มีโอกาสได้เห็นหน้าบุตรชายเป็นครั้งสุดท้าย
ด้วยซ้ำ...

ผู้กุมอำนาจย่อมมีสิทธิ์คร่าชีวิตใครก็ได้! เชือดไก่ให้ลิงดู
ฮ่องเต้คิดจะใช้วิธีการนี้เพื่อข่มขวัญเซี่ยหลิงอ๋อ ไม่ว่าอาณา
ประชาราษฎร์จะแซ่ซ้องว่าท่านฮ่องสืบทกษัตริย์ประเสริฐเช่นไร
แต่สุดท้ายเขาก็เป็นเพียงแค่ว่าสของผู้อยู่เหนือเกล้าเท่านั้น!

ระหว่างทำพิธีศพที่เงียบเชียบวังเวง เซี่ยหลิงอ๋อไม่ได้ร้องไห้
ไม่มีแม้แต่สีหน้าเจ็บปวดอย่างที่คนทั่วไปพึงมี

เขาเพียงแค่นิ่งร่ำกับหินอยู่เบื้องหน้าเครื่องบูชาสีขาว
ด้านหลังคือนางกำนัลสูงวัยสองคนที่แทบไร้ความรู้สึกไปแล้ว

เวลานี้เขาคือผู้ที่ฮ่องเต้ไม่โปรด ไม่มีใครต้องการเข้าใกล้อีก
ด้านนอกศาลบรรพชนที่ประตูเปิดแง้มไว้คือลานหญ้าโล่ง

กว้าง เสียงย่าเท้าดังขึ้นอย่างพร้อมเพรียง ได้เวลาผลัดเปลี่ยนเวรยามของกองกำลังองค์กรข้าพเจ้าวังหลวงแล้ว

“ข้าจะทำให้เจ้าได้รับบทเรียนในสักวันหนึ่ง”

เชี่ยหลิงอี้ได้ยินเสียงตะโกนก้องอย่างทรงอำนาจของคนเหล่านั้น จากนั้นรอยยิ้มเย็นชาราวกับปีศาจที่ดูไม่เข้ากับวัยก็ปรากฏขึ้นบนมุมปาก

...

“ตามไปเร็ว! มันหนีไปทางนั้นแล้ว!” เสียงแหลมของเด็กชายคนหนึ่งดังขึ้น และเรียกให้เชี่ยหลิงอี้ตื่นจากภวังค์

“ปลาใหญ่กินปลาเล็ก ไม่ว่าอดีตหรือปัจจุบัน หลักการนี้ก็ยังเป็นความจริงอยู่เสมอ”

หลังจากผ่านประสบการณ์เช่นฆ่านองเลือดมานับสิบปี เชี่ยหลิงอี้ผู้มีนิสัยเย็นชาดูจู่ท่อนเหล็กก็ควบคุมกำลังทหารและเส้นทางเศรษฐกิจของแคว้นเซียเอาไว้ได้ทั้งหมด ฮ่องเต้ผู้ฉลาดกลายเป็นเพียงแค่นุ่นเชิดเท่านั้น

นี่คือความลับแห่งราชสำนักแคว้นเซีย เชี่ยหลิงอี้ใช้ชีวิตเขาและไม่ขึ้นครองราชย์เองก็เพราะต้องการให้แคว้นจิ่งตายใจและรับมือไม่ทัน!

การยึดเมืองทางเหนือทั้งสามแห่งคืนมาจากแคว้นจิ่งได้นับว่าเป็นตัวอย่างที่ดีที่สุด

ทว่านี่เป็นเพียงบทเริ่มต้นเท่านั้น แคว้นจิ่งกับแคว้นเซียเป็นศัตรูกันมายาวนาน ตั้งแต่ยังเล็กเชี่ยหลิงอี้ก็ชิงชิงแคว้นจิ่งที่ถือว่าตนเข้มแข็งกว่า และข่มเหงแคว้นเซียมาโดยตลอด หลังจากสถานะของตนในแคว้นเซียมั่นคงแล้ว เขาจึงเริ่มเปิดฉากตอบโต้บ้าง...

“จับมันเอาไว้!”

เสียงร้องโหยหวนของลูกสุนัขดังสลับกับเสียงโห่ร้องด้วยความดีใจของเด็ก ๆ เชื้อเพลิงอื้อเลี้ยวตรงมุดตรอกด้วยสีหน้าเรียบเฉยแล้วสิ่งที่เขาเห็นก็คือ...

“หยุดนะ! เจ้าพวกบ้า!” ชายหนุ่มหน้าตาตงตมตากฝนจนเปียกปอนไปทั้งกาย มือขวาของเขาถือม้วนผ้าที่ห่อด้วยเสื้อคลุมตัวนอกอย่างแน่นหนา และชูกำปั้นซ้ายพลางตวาดไล่เด็กชายกลุ่มนั้น

“พวกเจ้าหลายคนรูปร่างแคระแกร็นตัวเล็ก ๆ แบบนี้ ยังเป็นลูกผู้ชายอีกหรือไร!” พอเห็นเด็กพวกนั้นแสดงสีหน้าลังเล เขาก็ก้าวเข้าไปแล้วเอ่ยน้ำเสียงดุดัน “ข้าจะฟาดกันพวกเจ้าเสียให้เช็ด!”

“หนีเร็ว!”

คำขู่ของชายหนุ่มดูจะได้ผล เพราะเด็กตัวแสบเหล่านั้นร้องลั่นแล้วแตกฮือไปคนละทิศคนละทาง ยอมปล่อยให้ลูกสุนัขที่เปราะโคลนไปทั่วตัวหวาดงตากระจำังไล่ตัวนั้นลงกับพื้น

พอเห็นเด็ก ๆ เผ่นหนีกันไปหมด โอวหยางจื่อชินก็ถอนใจออกมาแล้วคุกเข่าลง

“จริง ๆ เลยนะ เจ้าควรจะมัดพวกเขาไปสักที สั่งสอนเจ้าเด็กพวกนั้นบ้าง” ชายหนุ่มหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาแล้วเช็ดโคลนบนตัวลูกสุนัข “พวกเขาจะได้ไม่กล้ารังแกเจ้าอีก คันชะมัด อย่าเสียข้า! ข้าหลังเจ้าถลอกนี่ จะให้ข้าอุ้มกลับไปหรือไม่ อันที่จริงก็เชื่อว่าไม่ได้ ครั้งนี้ข้าตามหาเขาไม่เจอ แต่มาคิด ๆ ดูก็ใช้ว่าจะหาตัวได้ง่าย ๆ เสียเมื่อไรกัน...”

ขณะที่โอวหยางจื่อชินกำลังพรวบ่านอยู่นั้น รองเท้าหนังสีดำที่ตัดเย็บอย่างประณีตก็ปรากฏขึ้นเบื้องหน้าเขา ชายหนุ่มชะงัก ก่อนจะเงยหน้าพรวดขึ้น ดวงตากลมโตปานเหรียญเงินคู่ นั้นสะท้อนภาพ

ใบหน้าดงามของคนที่อยู่ตรงหน้า ‘เขานั่นเอง! คนชุดดำ!’

จากนั้นชายหนุ่มก็สังเกตเห็นว่าอีกฝ่ายไม่ได้แต่งกายด้วยชุดดำเหมือนครั้งก่อน แต่สวมชุดนางชาน⁵ ผ้าไหมราคาแพงปักลวดลายสกุณา สีหน้าหึงยโสและเย็นชายิ่งกว่าเก่า

โอวหยางจื่อซินกลืนน้ำลายเอือกโดยไม่รู้ตัว ดวงตาเบิกกว้าง ถ้าจะพูดให้ถูกก็คือ เขาได้แต่จับจ้องรูปร่างกำยำสูงใหญ่ของอีกฝ่ายไม่วางตา พร้อมทั้งพยายามควบคุมหัวใจที่เต้นระรัวอย่างบ้าคลั่งและลมหายใจที่หนักหน่วงขึ้นมา เพราะรู้ว่าในยามนี้คนตรงหน้ากำลังประเมินเขาอยู่เช่นกัน

ดวงตาดำขลับคมปลาบของชายหนุ่มผู้มีสีหน้าเย็นชามองผ่านหน้าโอวหยางจื่อซิน แล้วไปหยุดจ้องห่อผ้าซึ่งเขาใช้แขนหนีไว้

“ข้าคือโอวหยางจื่อซิน เจ้าแสร้งผ้าไหม ‘ซิน’ ” โอวหยางจื่อซินสังเกตเห็นสายตาของอีกฝ่าย จึงชิงเอ่ยปากก่อนเพื่อทำลายบรรยากาศระอึกระอ่วนในเวลานี้ “ผ้าไหมจากแคว้นเซี่ยพับนี้ เจ้าเป็นคนจองไว้ใช้หรือไม่”

เนื่องจากถูกห่อด้วยเสื้อคลุมตัวนอกของโอวหยางจื่อซินเป็นอย่างดี ผ้าไหมสีขาวดุจหิมะพับนั่นจึงไม่เปียกน้ำแม้แต่หยดเดียว ทว่าสภาพของโอวหยางจื่อซินในยามนี้กลับดูกระเซอะกระเซิงยิ่งนัก เขาไม่เพียงเปียกปอนไปทั้งกาย แต่น้ำบนศีรษะยังหยดตังๆ ลงมากระทบข้างแก้มแดงปลั่งอีกด้วย

เซี่ยหลิงอี้ได้ยินเช่นนั้นก็หรีดตาลง ใบหน้ากระຈ้างใสและสกุณนี้ทำให้เขาคิดถึงใครบางคน คนคนนั้น... ช่วยห้ามบรรดาคุณชายสูงศักดิ์แห่งแคว้นจิ้งไม่ให้ทำร้ายเขาเมื่อครั้งที่อยู่วังหลวง...

⁵ ชุดคลุมตัวยาวของบุรุษ แขนยาว ปลายยาวจดข้อเท้า

แต่จะเป็นไปได้อย่างไรกัน เชี่ยหลังอัลลอบถอนหายใจ ชันทีในวังเรียกเด็กชายคนนั้นว่า ‘คุณชาย’ เด็กชายอีกคนก็เรียกเขาว่าสหาย ถ้าอีกฝ่ายไม่ใช่เชื้อพระวงศ์ก็ต้องเป็นบุตรหลานของขุนนางใหญ่ คนชนชั้นระดับนั้นจะมาค้าขายอยู่ในเมืองหลวง ซ้ำยังฝ่าฝืนมาเพื่อส่งสินค้าด้วยตนเองได้อย่างไรกัน

‘แต่ว่า...’ เชี่ยหลังอีหลูบตาลงมองห่อผ้าที่ตนรับมา ทำให้เห็นขนตาหนาได้อย่างชัดเจน ต่อให้อีกฝ่ายไม่ใช่คุณชายโอวหยางผู้นั้น แต่ก็ดูเหมือนเขาจะเคยพบหน้าที่ไหนมาก่อน ‘เจอที่ไหน... จำไม่ได้เสียแล้ว’

เขาไม่เคยใส่ใจเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องกับการปกครองแคว้นเซียมาแต่ไหนแต่ไรอยู่แล้ว

โอวหยางจื่อชินขมวดคิ้วเล็กน้อย สีหน้าของอีกฝ่ายที่เปลี่ยนไปจนสังเกตแทบไม่ทันทำให้เขาใจลอยโดยไม่รู้ตัว รูปร่างของชายตรงหน้าดูงามเหลือเกิน อวัยวะทั้งห้าบนใบหน้าได้รูปเหมาะเจาะ มีเสน่ห์เสียจนแทบจะพรากวินญาณของผู้ที่พบเห็น

เขาเคยคิดว่านอกจากฮ่องเต้องค์ปัจจุบัน ได้หล้านี้คงไม่มีใครที่มีรูปโฉมงดงามได้ถึงเพียงนั้นอีกแล้ว

‘ถ้าไม่ใช่เพราะไอสังหารที่คุกรุ่นรอบกายเช่นนี้ละก็ ข้าเชื่อว่าต้องมีสตรีมากมายไล่ตามเขาเป็นแน่’ โอวหยางจื่อชินอดชื่นชมในใจไม่ได้

“ข้าก่อน!” ทันใดนั้นความคิดหนึ่งก็ผุดวาบขึ้นในหัวของโอวหยางจื่อชิน ‘หรือเป็นเพราะบุคลิกของเขาน่ากรังเกรงเกินไป จึงหาว่าไม่มีใครเคยพบเขา แต่อาจเป็นเพราะไม่มีใครกล้าเอ่ยถึงเขาต่างหาก’

‘ถ้าเป็นเช่นนั้นข้าก็ต้องฉวยโอกาสนี้เอาไว้!’ โอวหยางจื่อชิน

ต้องร้องขายตรงหน้าไว้ก่อน ไม่ว่าจะเป็สถานที่แสนลับของอีกฝ่าย หรือการปรากฏตัวในยามราตรีอย่างน่าคลงใจหรือไม่ก็...

“ส่งสินค้าเรียบร้อยแล้ว ตอนนี้ก็ถึงเวลาสะสางบัญชีกันระหว่างเราแล้วสินะ” เขาต้องล้างแค้นเรื่องที่ถูกรองด้วยสายตาเย็นชาและดูแลคนให้ได้! โอวหยางจื่อซินมุ่งมันอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

“บัญชีกัน?” ในที่สุดชายผู้เย็นชา ก็เปิดปาก น้ำเสียงของเขาแผ่วแววจน

“คืนนั้นที่ทำเรือ ข้ามประมาทเลนเล่อเกินไป แต่คราวนี้ข้าจะไม่ปล่อยให้เจ้าลอยนวลไปอีกครั้้งแน่!” พอเห็นท่าทีของคนตรงหน้า ในใจของโอวหยางจื่อซินก็เกิดความฮึกเหิมขึ้นมา

“ทำเรือ...” ที่แท้ก็เป็นเจ้านั่น... เมื่อชายหนุ่มตรงหน้าเอ่ยเตือน เสียหลังอึกก็ถึงเหตุการณ์ในคืนที่เขาหลบเข้าวังหลวงแคว้น จึงได้ ตอนที่เดินผ่านท่าเรือ เขาเห็นชายหนุ่มคนหนึ่งตกลงไปในแม่น้ำ เนื่องจากท่าทางของฝ่ายนั้นดูน่าขัน เขาจึงอดหยุดดูไม่ได้

‘ไม่ใช่คุณชายโอวหยางผู้นั้นจริง ๆ ด้วย’ ไม่รู้เพราะอะไร หลังจากรู้ว่าอีกฝ่ายดูคุ้นหน้า เพราะเคยพบกันโดยบังเอิญ แต่หาใช่ ‘เขาคอนั่น’ ในอดีต เสียหลังอึกก็รู้สึกผิดหวังขึ้นมา

“พวกเราออกไปประลองฝีมือกันด้านนอกเถิด” โอวหยางจื่อซินเห็นเสียหลังอึกไม่พูดไม่จา ก็คิดว่าอีกฝ่ายตอบตกลง บริเวณนี้เป็นตรอกแคบ ๆ ที่พอให้เดินผ่านได้เท่านั้น หากจะออกกระบวนท่า ก็คงไม่สะดวกเท่าไรนัก

เสียหลังอึกไม่ได้ตอบรับคำท้าของโอวหยางจื่อซิน แต่เดินผ่านไปราวกับเขาเป็นอากาศธาตุด้วยซ้ำ จากนั้นก็ตรงไปยังประตูหลัง

ของหอเชียงเซ่อ

“นี่! ข้าก่อน!” ทำท่าที่เฉยเมยเหมือนเขาเป็นอาจุมอีกแล้วนะ! และอาการดูแคลนนี้องที่ทำให้โอวหยางจื่อซินเดือดดาลขึ้นมา จึงก้าวยาวๆ ตามเชียวหลิงอี้ไปอย่างรวดเร็วปานลูกธนู ก่อนจะขวางเอาไว้แล้วเอ่ยต่อ “เจ้ากลัวพ่ายแพ้ข้าถึงเพียงนี้เชียว?”

เชียวหลิงอี้ไม่สามารถหลบเลี่ยงนัยน์ตาซึ่งฉายแววมุ่งมั่นและจริงจังของคนที่ทำลายเขาได้ นอกจากเสียผู้ฮู้คนอื่นแล้ว นี่เป็นครั้งแรกที่มีคนจ้องมองเขาด้วยแววตาตึงตังและไร้ความยำเกรงเช่นนี้

“หากเจ้าเป็นฝ่ายพ่ายแพ้แล้ว” ดวงตาคู่งามของเชียวหลิงอี้จ้องโอวหยางจื่อซินนิ่ง

“เอ่อ...” ตลอดระยะเวลาห้าวันที่ผ่านมานี้ แม้แต่ยามหลับ โอวหยางจื่อซินก็ยังเก็บไปฝันว่าจะเอาชนะคนชุดดำด้วยวิธีการใดดี ส่วนเรื่องพ่ายแพ้... เขาไม่เคยคิดมาก่อนจริงๆ เรื่องนี้ทำให้ชายหนุ่มพูดต่อไม่ถูกเลยทีเดียว

เชียวหลิงอี้ยื่นมือไปผลักกำแพงเนื้อตรงหน้าด้วยท่าทางรำคาญ

“หากข้าแพ้ก็แล้วแต่เจ้าจะจัดการ!” สีหน้าโอวหยางจื่อซินถมึงทึง จะปล่อยอีกฝ่ายจากไปแบบนี้ไม่ได้! เขาตะโกนออกมาแทบจะสุดเสียง “แต่ถ้าเจ้าแพ้ เจ้าต้องบอกสถานะที่แท้จริงแก่ข้า และจุดประสงค์ที่เจ้าเดินทางมาที่แคว้นจิ้ง”

- สาม -

‘จุดประสงค์ที่เดินทางมาแคว้นจิง...’ เชียหลิงอ๋ทวนคำพูด
นี้ในใจ รู้สึกแปลกใจเมื่อโอวหยางจื่อซินตั้งข้อสงสัยได้ตรงประเด็น
ถึงเพียงนี้ เขาถูกอีกฝ่ายสงสัยแล้วอย่างนั้นหรือ... เป็นเพราะอาการ
บุ่มบ่ามในคิณนั้นนั่นเอง หากปล่อยให้สถานการณ์เป็นเช่นนี้ต่อไป
คงไม่เข้าที่

“ไปทางนั้นก็แล้วกัน” โอวหยางจื่อซินมองพื้นที่ว่างด้านตรอก
คิดว่าคงไม่มีใครผ่านไปมา

“ที่นี่ก็ได้” เชียหลิงอ๋เอ๋ย เสียงของเขาทุ้มนุ่ม น่าฟังอย่างบอก
ไม่ถูก

“ที่นี่ได้อย่างไร... อ้าก!” แขนซ้ายของโอวหยางจื่อซินถูกจับ
บิดด้วยแรงมหาศาลอย่างไม่น่าเชื่อ จึงดิ้นรนขัดขืนทันที เขายกเขา
ขึ้น ทว่าขณะที่หางตาเหลือบไปเห็นเจ้าลูกสุนัขตัวเล็กที่ยืนอยู่ตรง
ปลายเท้า ฝ่าเท้าที่ลอยขึ้นเหนือพื้นก็ชะงักไป

จิ้งหะนั่นเอง... ข้อเท้าของเขาก็ถูกอีกฝ่ายเตะตวัดจนเซ

ดูไปด้วยด้านหลัง จากนั้นแผ่นหลังก็กระแทกเข้ากับกำแพงอิฐอย่างแรง
เจ็บจนรู้สึกหน้ามืดตาลาย

ชายผู้นั้นมีพลังมหาศาลจนน่ากลัว ช้ายังมีอรรถรวดเร็วยิ่งนัก
มือซ้ายของโอวหยางจื่อซินยังไม่ทันเป็นอิสระ มือขวาของเขาก็ยัง
ถูกอีกฝ่ายควบคุมเอาไว้ แขนทั้งสองข้างถูกจับไพล่หลังอย่างไม่มี
หน้า เจ็บชะมัด!

“ความปรานีหาได้มีไว้เพื่อตัดสินแพ้ชนะไม่” เชี่ยวหลิงอี้หมาย
ถึงเรื่องที่โอวหยางจื่อซินเปี่ยงตัวหลบเจ้าสุนัขน้อยจนพลาดการ
โต้กลับ

“เหลวไหล! แบบนี้เรียกว่าประลองยุทธ์ที่โหนกกัน!” พอได้สติ
คืนมา โอวหยางจื่อซินก็พยายามสะบัดข้อมือ แต่อีกฝ่ายกลับเพิ่ม
แรงมากขึ้น นิ้วมือประหนึ่งคีมเหล็กกักเขาเอาไว้อย่างแน่นหนา

“อีก!” กระดูกข้อมือของโอวหยางจื่อซินแทบจะละเอียดเป็น
ผุยผง ความเจ็บปวดรวดร้าวแล่นผ่านไปถึงข้อหัวใจ!

“แม้แต่กำลังข้อมือก็ยังสู้ไม่ได้ แล้วเจ้าคิดว่าจะชนะข้าได้หรือ
ไร” เชี่ยวหลิงอี้เอ่ยเสียงเรียบ ตรงข้ามกับสีหน้าเจ็บปวดของโอวหยาง-
จื่อซิน

“เจ้า... ชั่วร้าย!” โอวหยางจื่อซินถลึงตาใส่อีกฝ่ายอย่างไม่ยอม
จำนน ลู่ๆ เขาก็เงยหน้าขึ้นแล้วพยายามจะใช้ศรีระกระแทก ทว่า
เชี่ยวหลิงอี้มีประสาทสัมผัสไว จึงเปี่ยงศรีระไปด้านข้าง หลบเลี่ยงได้
อย่างง่ายดาย จากนั้นก็ใช้ลำตัวท่อนบนกดหน้าอกโอวหยางจื่อซิน
แน่นขึ้น ลมหายใจร้อน ๆ ของคนทั้งสองแทบจะรดใส่ใบหน้าของกัน
และกัน

“ยอมแพ้หรือไม่” เชี่ยวหลิงอี้เอ่ยซ้ำ ๆ ผลแพ้ชนะนั้นเห็นได้ชัด
แล้ว

“ฝันไปเถิด!” ดวงตาของโอวหยางจื่อซินที่วาววับยิ่งกว่าอำพัน
ชั้นดีจ้องมองเซี่ยหลิงอ้อย่างดีอดิ่ง ขนตาสีดำเป็นแพที่ล้อมกรอบ
ดวงตาคู่นั้นกระพือขึ้น

กลืนดอกหัลล่าเหมย?

จู่ๆ เซี่ยหลิงอ้อยก็ได้กลิ่นหอมอ่อนๆ ฤดูกาลนี้ไม่มีทางมีกลิ่น
เช่นนั้นอย่างแน่นอน มันเป็นกลิ่นหอมสดชื่นที่ชวนให้รู้สึกผ่อนคลาย
อารมณ์

ไหนถึงได้มีกลิ่นแบบนี้ได้ เซี่ยหลิงอ้อเบิกตากว้างด้วยความฉงน

“ปล่อยข้า!” โอวหยางจื่อซินไม่ทันได้สนใจอาการชะงักไป
อย่างกะทันหันของอีกฝ่าย ยามนี้เขาถูกพันธนาการตั้งแต่ศีรษะจรด
เท้าจึงปวดร้าวไปทั้งตัว และกำลังเดือดดาลอย่างหนัก!

ไม่เพียงเรื่องกลิ่นหอมของดอกหัลล่าเหมยเท่านั้น สีหน้าโกรธ
แค้นของชายหนุ่มตรงหน้าในยามนี้ยังทำให้เซี่ยหลิงอ้อยิ่งประหลาด
ใจมากขึ้นด้วย!

ครั้งหนึ่งคุณชายโอวหยางตัวน้อยก็เคยทำสีหน้าขุ่นขี้ขี้แบบนี้
ตอนที่เขามายับยั้งการกระทำร้ายกาจของสหายเขาเอาไว้

เวลาล่วงเลยมานับสิบปีแล้ว และตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา
เซี่ยหลิงอ้อไม่เคยคิดถึงเด็กชายแคว้นจิ้งผูน้นมาก่อน ทว่าเวลานี้
สีหน้าท่าทางของอีกฝ่ายกลับหวนมาปรากฏขึ้นในความทรงจำของ
เขาอีกครั้งอย่างชัดเจน!

บางที... เขาอาจไม่ได้ลืมอีกฝ่ายจริงๆ หรือบางที...

เซี่ยหลิงอ้อจ้องใบหน้าชายหนุ่มอีกคนนิ่ง... จมูกโด่งเป็นสัน
เชิดขื่นนิดๆ และมีความสดใสแฝงอยู่ในความงามนั้น ริมฝีปากได้รูป
ราวกับบรรจงวาดด้วยพู่กัน ดุน่าหลงใหล ทั้งยัง... คำนึง

ใบหน้าของคุณชายโอวหยางตัวน้อยในความทรงจำของ

เชี่ยหลังอ๊ปรากฏซ้อนทับกับใบหน้าชายหนุ่มผู้นี้ แม้แต่ตอนที่ร่างกายสัมผัสกันก็ยิ่งรู้สึกคุ้นเคยขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก

ไอร่อนผ่วนั้น แม้ว่าจะอยู่ท่ามกลางหิมะที่โปรยปรายลงมา ก็ยัง...

“จะปล่อยหรือไม่... อ๊ะ?”

กลีบปากบางของไอวหยางจื่อซินที่เผยออกเล็กน้อยถูกริมฝีปากเชี่ยหลังอ๊จุ๋โจมทันที คราแรกเขาคิดว่ามันจะเย็นเฉียบ แต่แท้จริงแล้วร้อนรุ่มเป็นไฟ ความรู้สึกขณะที่ริมฝีปากบดเบียดกันช่างแปลกใหม่ แต่ก็แจ่มชัด ทำให้ร่างกายของไอวหยางจื่อซินสั่นเทา ความคิดก็หยุดนิ่งในฉับพลัน!

ริมฝีปากอ้อมนุ่มและกลิ่นกายหอมสะอาดจางๆ ของไอวหยางจื่อซิน กระตุ้นความต้องการที่ไม่เคยเกิดขึ้นในตัวเชี่ยหลังอ๊ และทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ ครู่ต่อมาเขาก็ใช้ลิ้นเปิดกลีบปากสีแดง แล้วล้วงล้ำเข้าสู่โพรงปากชั้นและนั่นโดยไม่คำนึงถึงสิ่งใดทั้งสิ้น

ลิ้นที่แข็งแกร่งแต่ก็นุ่มนวลในคราเดียวกันกวาดชิมภายในช่องปากและฟันของไอวหยางจื่อซิน จนผละไปข้างหลังอย่างตกใจตามสัญชาตญาณ ทว่าริมฝีปากของอีกฝ่ายก็รุกไล่ติดตามมาอย่างไม่ลดละ!

ไอวหยางจื่อซินยังสะบัดหน้าหนีเต็มแรงอยู่เช่นนั้น ขณะที่ฝ่ามือเชี่ยหลังอ๊ซึ่งยึดช่วงเอวของเขาเอาไว้เคลื่อนไหวต่ำลงมา หน้าท้องของเขาก็แนบไปกับลำตัวอีกฝ่าย ร่างกายของทั้งคู่เหมือนกลีบปากในยามนี้ที่ประกบชิดกันจนไม่เหลือช่องว่างแม้แต่นิดเดียว

อุณหภูมิในร่างกายไอวหยางจื่อซินพุ่งสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว ใบหน้าของเขาแดงก่ำ ความหวาดกลัวและตระหนกตกใจที่ไม่อาจบรรยายออกมาเป็นคำพูดแล่นพล่านไปทั่วจนสมองว่างเปล่า

น้ำมัน... หรือว่ามันคือ... จุ่มพิต!

“ไม่!” โอวหยางจื่อซินตื่นรนชัดขึ้นราวกับคนที่สะดุ้งตื่นจากความฝัน ทว่าไม่มีประโยชน์เลย เพราะร่างกายของเขาถูกรัดแน่น สิ่งเดียวที่เคลื่อนไหวได้ดูเหมือนจะเป็นลื่นที่ถูกอีกฝ่ายดูดดึงเพื่อกลับแก่งนั่นเอง

ดวงตาเขามีน้ำเอ่อคลอ หูได้ยินเสียงลั่นเกี่ยวกระหวัดที่น่าอัปายเสียจนไม่เชื่อว่าเป็นตัวเอง ขนตาหนาของอีกฝ่ายสัมผัสกับผิวหน้าของโอวหยางจื่อซินชวนให้รู้สึกคันยุบยิบขึ้นมา ทว่าไม่นานก็หายวับไปเพราะถูกแทนที่ด้วยความรู้สึกดุเดือดรุนแรงจากการจุ่มพิต

ความรู้สึกอยากจะรำไห้และความหวาดหวั่นผุดวาบขึ้นมาในหัวของโอวหยางจื่อซิน เขาไม่รู้ว่าเพราะเหตุใดตัวเองถึงได้ถูกห้ามเกียรติถึงเพียงนี้ เขาถูกบุรุษ...?!

ขณะที่น้ำตาเอ่อท้นขอบตาออกมาอย่างกลั่นไม่อยู่นั้น โอวหยางจื่อซินยังไม่รู้ว่าหยาดน้ำร้อนๆ ที่ไหลรินลงสู่ใบหน้าคือน้ำตาของตนเอง กลับเป็นชายผู้นั้นที่สัมผัสได้และลืมหูลืมตาขึ้นเสียก่อน จากนั้นก็ถอนริมฝีปากและปล่อยมือที่ยึดกายเขาแน่นจนชา

“อีก... ฮัก!” ดวงตาโอวหยางจื่อซินแดงก่ำ ริมฝีปากสั่นระริก และเขาไปพึ่งกำแพงด้วยสภาพกระเซอะกระเซิง ความโกรธซึ่งหนักหน่วงปะทุขึ้นมาในใจอย่างควบคุมไม่อยู่!

เขาดึงดาใส่เข็มหลังอย่างแค้นเคือง พยายามหยัดกายที่ไร้เรี่ยวแรงขึ้นมา เหมือนสิ่งโตบาดเจ็บที่พร้อมจะตอบโต้ทุกเมื่อโดยไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น!

เข็มหลังอ้อมหน้าลงมองโอวหยางจื่อซิน ดวงตาสีกล้ำยิ่งกว่าราตรีกาลที่ใครเห็นก็ต้องตะลึงพริ้งเพริดคุ่นั้นฉายแววฉงนปนไปกับ

ความคับข้องใจ ทั้งยังประหลาดใจอีกด้วย... ดูเหมือนว่าเขาจะตกอยู่ในบ่อโคลนที่ไร้ก้นบึ้ง พยายามจะดิ้นรนเพื่อให้เป็นอิสระ แต่กลับจมลึกลงไปทุกที...

ความรู้สึกอัดอั้นที่ทำให้เสียพลังอภัยใจไม่ออกนั้นส่งผลต่อโอวหยางจื่อซินด้วย เดิมทีเขาคิดจะฉวยโอกาสเล่นงานอีกฝ่ายสักหมัดให้สาสมใจ ทว่าสุดท้ายก็ยกมือไม่ขึ้นสักที ทั้งสองคนยืนประจันหน้ากันราวกับท่อนไม้ นอกจากฝนที่โปรยปรายลงมารอบๆ แล้วบรรยากาศในยามนี้ก็เงียบสงัดจนน่ากลัว

จู่ๆ เจ้าสุนัขน้อยก็เห่าขึ้นมา โอวหยางจื่อซินจึงก้มหน้าลงมอง จังหวะเดียวกันนั้นบุรุษอีกคนก็ก้มลงเก็บผ้าไหมที่หล่นอยู่ข้างๆ ขึ้นมาโดยไม่เอ่ยคำใด จากนั้นก็เดินเข้าประตูหลังของหอเซียงเซ่อไปโดยไม่แม้แต่จะเหลือบมองโอวหยางจื่อซิน

จังหวะที่ประตูปิดดังโครม โอวหยางจื่อซินก็นึกอยากจะตามเข้าไปให้รู้แล้วรู้รอด ทว่า...

เสียงฟ้าคำราม เมฆหนาก่อตัวขึ้นภายใต้แรงลมพายุ ท้องฟ้าในยามนี้กลายเป็นสีเทาหม่น และฝนตกลงมามากกว่าเดิม ดูท่าว่ากำลังจะกลายเป็นพายุฝน

โอวหยางจื่อซินก้าวยาวๆ ออกจากใต้หลังคาซุ้มประตูทันที และเงยหน้าขึ้นปล่อยให้น้ำฝนกระหน่ำลงบนใบหน้า กลีบปากเผยออกเล็กน้อย ทำให้หยาดน้ำไหลรินเข้าสู่โพรงปาก แม้ฝนจะตกลงมาในพริบตา แต่ก็ไม่อาจลบกลิ่นกายที่ชายผู้นั้นทิ้งเอาไว้ได้...

“จนถึงได้เปียกปอนไปหมดทั้งตัว ช้ายกร่มให้เจ้าแล้ว มิใช่หรือไร” เสวี่ยอู่ฮั่นกลับมาถึงหอเซียงเซ่อก่อนเชยหลังอี่ แต่เพราะเขากลับมาทางด้านหน้า ทั้งสองคนจึงไม่เจอกัน

“คุณชายเสวียช่างอ่อนโยนเหลือเกิน” อวีเออร์นั่งอยู่ข้าง ๆ เสวียคู่อื่น พร้อมทั้งรินน้ำชาให้เขาด้วยรอยยิ้มหวาน

“หึ ๆ เจ้าไม่รู้หรือไม่ว่าเวลาที่ช้า... จะอ่อนโยนยิ่งกว่า” เสวียคู่อื่นกระซิบอะไรบางอย่างข้างหูอวีเออร์

“น่าเกลียดเจ้าคะ คุณชายเสวียอยู่ด้วยทุกคน” ไม่รู้ว่าเสวียคู่อื่นพูดเรื่องใด ทว่าแม้แต่หญิงงามอันดับหนึ่งแห่งหอเสวียงเช่อย่าง อวีเออร์ก็น่าต้องก้มหน้างุดด้วยความเขินอาย

“อวีเออร์ ไปจัดหาเสื้อผ้าสะอาดมาให้คุณชายเสวียที เจ้าดูสิ เสื้อผ้าของเขาแทบจะบิดน้ำออกมาได้อยู่แล้ว” หลังจากเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนแล้ว เสวียคู่อื่นก็หันมามองเสวียหลังอ

“เจ้าคะ คุณชายเสวีย” อวีเออร์ออกไปตามคำสั่งอย่างอารมณ์ดี

“ครั้งนี้คงไม่ได้เสียเวลาเพราะกับดักของข้าหรือกระมัง? เกิดเหตุใดขึ้นระหว่างทาง” เสวียคู่อื่นเดินมาหยุดอยู่ข้างเสวียหลังอ ไม่รังเกียจเสื้อผ้าที่เปียกชื้นของอีกฝ่าย

“บางที...” แม้ทั้งสองคนจะมีรูปร่างสูงพอ ๆ กัน ทว่าเสวียหลังอกลับไม่สบตาที่อยู่ใกล้เพียงคืบของเสวียคู่อื่น เขาเบนสายตาไปมองต่งนอนที่เมื่อครู่เสวียคู่อื่นกับอวีเออร์แนบชิดกัน แต่ตอนนี้ว่างเปล่า

“บางทีอะไร” เสวียคู่อื่นถามอย่างฉงน

“บางทีข้าอาจจะติดมาจากเจ้า” เสวียหลังอพิมพ์

“ฮ่า ๆ ๆ หมายความว่าอย่างไร” แม้ว่าเสวียคู่อื่นจะเดาใจเสวียหลังอไม่ถูกเลยสักครั้ง ทว่าครั้งนี้ก็ดูออกจะ... พอดิจะซัดให้รู้ความ อีกฝ่ายกลับดัดบทเสียก่อน

“คู่อื่น ต้องดำเนินแผนการให้เร็วขึ้น” บรมิฬปากเขายังหลงเหลือกลิ่นอายของโอวหยางจื่อชิน และนั่นทำให้เสวียหลังอรู้สึกอึด

รุ่มไปทั้งกาย!

“เมื่อไรกัน” เสวี่ยอู่อื่นถามด้วยความแปลกใจ

“พรุ่งนี้” เชียหฺลิ่งอ้อปลดกระดุมเสื้อคลุมตัวนอก ก่อนจะถอดเสื้อออกทีละชั้นโดยไม่สนใจว่าจะมีใครอยู่ด้วยหรือไม่

“เข้าใจแล้ว” แม้เสวี่ยอู่อื่นจะอยากรู้เหตุผล แต่ไม่ว่าจะเป็นคำสั่งหรือคำขอร้อง ขอเพียงเชียหฺลิ่งอ้อเอ่ยปาก เขาย่อมไม่ปฏิเสธอยู่แล้ว

เมื่อเชียหฺลิ่งอ้อเปลือยท่อนบนจนเผยให้เห็นแผ่นหลังที่เต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อสวยงาม ดวงตาของเสวี่ยอู่อื่นก็ฉายแววปรารถนาออกมาอย่างไม่อาจควบคุมเอาไว้ได้ ซึ่งแตกต่างไปจากตอนที่เขามองอวีเออร์ เพราะมันเต็มไปด้วยความต้องการรุนแรงที่ทำให้หัวใจสั่นระรัว!

นอกจากมัดกล้ามเนื้อได้รูปแล้ว แผ่นหลังของเชียหฺลิ่งอ้อยังเต็มไปด้วยรอยแผล แม้ว่าจะผ่านมาหลายปีแล้ว ทวารรอยแผลเป็นเหล่านั้นกลับยังกระจ่างชัดราวกับเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อไม่นาน

เสวี่ยอู่อื่นใช้ปลายนิ้วเรียวยาวไต่รอยแผลเป็นเหล่านั้นอย่างเบามือ... มันคือผลงานชิ้นเอกของเขา

“ระวังจะเป็นไข้ ข้าจะให้คนเตรียมน้ำร้อน” เสวี่ยอู่อื่นเอ่ยเสียงต่ำ

“อ้อ” เชียหฺลิ่งอ้อยังคงหันหลังให้อีกฝ่ายอยู่เช่นนั้น ชายหนุ่มมีประสาทสัมผัสไวมาตลอด แต่บัดนี้กลับมองข้ามสัญญาณร้อนแรงคู่นั้นไปเพราะจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

ฝนยังคงตกโปรยปรายอย่างต่อเนื่อง จนกระทั่งเช้าวันใหม่ถึงได้หยุด จากนั้นก็มีเสียงขับขานของนกกระเจิบนกกระจอก เสียง

ทำความสะอาดพื้นดังขึ้นจากลานด้านในจวนอัครเสนาบดี

“คุณชายโอวหยาง ท่านตื่นแล้วหรือ” พอเห็นโอวหยางจื่อซิน ผลักประตูออกมา ซิงฝิงก็รีบวางไม้กวาดลงทันที จากนั้นก็เดินเข้าไป เตรียมน้ำให้คุณชายของตน

“สูญยินสั่งว่าให้คุณชายนอนพักผ่อนมากๆ เมื่อวานท่านอุ้ม ลูกสุนัขกลับมาด้วยสภาพเปียกปอนแบบนั้น ทำเอาสูญยินตกใจแทบแย่... อ๊ะ?”

ซิงฝิงพูดพลางเดินไปเปิดตู้เสื้อผ้าไม้แดงตรงปลายเตียง แต่ตอนที่เขากำลังจะหยิบชุดใหม่ให้คุณชาย ก็พบว่าเตียงนอนยังอยู่ในสภาพเดียวกับเมื่อหัวค่ำ ผ้าปูเรียบตึง แค่มองก็รู้ว่ายังไม่มีใครแตะต้องเลย

“เมื่อคืนข้าอ่านหนังสือจนเพลอหลับไปกับโต๊ะ” เพื่อเป็นการตัดบทซิงฝิงที่เอาแต่ถามเข้าซ้ำไม่หยุด โอวหยางจื่อซินจึงชิงบอกด้วยเสียงแหบพร่า

“โอ๊ยๆๆ หน้าของท่านซีดเหลือเกิน ไม่สบายตรงไหนหรือขอรับ” ซิงฝิงยังรบเร้าไม่เลิก

“ขออภัย คุณชายโอวหยาง นายท่านให้ถามท่านว่าเตรียมพร้อมแล้วหรือไม่ขอรับ วันนี้ต้องเข้าวัง นายท่านเกรงว่าจะไปสาย” บ่าวรับใช้อีกคนรายงานอยู่ที่หน้าประตู

“รู้แล้ว” โอวหยางจื่อซินตั้งสติแล้วพยักหน้ารับ

แม้ว่าซิงฝิงจะเป็นกังวล ทว่าเขาก็รู้จักนิสัยดีดั่งของคุณชายดี เพราะเหตุนี้จึงเลือกที่จะช่วยคุณชายแต่งตัว

...

เมื่อเดินมาถึงประตูจวน โอวหยางจื่อซินก็พบกับอยู่เฉิงที่สวมชุดเกราะเหล็กโดยไม่คาดคิด ซึ่งวันนี้ก็ฝ่ายได้รับพระบัญชาจาก

ฝ่าบาทให้เข้าเฝ้าเช่นกัน ทั้งคู่จึงจะนั่งรถม้าคันเดียวกัน ขณะที่เสนาบดีโอบหยาสนั่งรถม้าหน้าหน้าไปก่อน

“เมื่อวานข้าขอโทษที่ออกไปอย่างกะทันหัน...” พอเจอหน้าอุ๋งเจิงอีกครั้ง โอบหยาสน์ก็ชินก๊นิกได้ว่าเมื่อวานตนเองเสียมารยาทเพียงใด “มีธุระด่วนเล็กน้อย...”

“ฮ่า ๆ ๆ จ๊อชิน เจ้าอย่าคิดมากไปเลย” อุ๋งเจิงตักบทโอบหยาสน์-จ๊อชินง่าย ๆ “เชี่ยนหวังรู้ว่าเจ้ามีงานรัดตัว อีกอย่าง... เจ้าก็มอบผ้าไหมมีค่าให้นางตั้งมากมาย นางดีใจมากทีเดียว”

จากนั้นอุ๋งเจิงก็สังเกตเห็นหน้าของโอบหยาสน์จ๊อชินด้วยความเป็นห่วง “สีหน้าของเจ้าดูไม่ค่อยดีสักเท่าไร?”

“อ้อ เมื่อคืนนอนไม่เต็มอิ่ม” นอนไม่หลับเลยต่างหากเล่า! โอบหยาสน์จ๊อชินหลุบตาลง เดิมที่เขาตั้งใจว่าจะอาศัยความเงียบในยามวิกาลทบทวนเรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้น หากไม่มีเหตุผลอธิบายว่าเหตุใดตอนนั้นเขาถึงไม่ตอบโต้อีกฝ่ายกลับไป เขาก็จะไม่ยอมยุติเรื่องนี้เด็ดขาด

แต่เรื่องที่น่าหดหู่ก็คือ เขาหาเหตุผลไม่เจอจริง ๆ คลื่นความร้อนซึ่งเกิดขึ้นจากความโกรธซึ่งและความอับอายที่ยากจะบรรยาย ถาโถมเข้ามาในใจระลอกแล้วระลอกเล่า ใบหน้าเย็นชาแฝงไปด้วยแววเยาะหยันของบุรุษผู้นั้นปรากฏขึ้นตรงหน้าอยู่ตลอดเวลา ขณะที่ทุกคนหักคามือและน้ำหมึกไหลลงมาโดยไม่รู้ตัวนั้น ท้องฟ้าก็เริ่มมีแสงสว่างรำไรแล้ว

“อุ๋งเจิง!” ลู่ ๆ สองมือของโอบหยาสน์จ๊อชินก็คว้าเข้าที่เท้าแขนเก้าอี้ของอุ๋งเจิง เขาหันหน้าเข้าหาอีกฝ่าย ก่อนถามด้วยสีหน้าจริงจังอย่างที่สุด “หน้าตาข้าเหมือนสตรีหรือไม่?”

“หือ?” อุ๋งเจิงสะดุ้งโหยงตอนที่โอบหยาสน์จ๊อชินเข้ามาประชิด

ตัว ทว่าหลังจากได้ยินคำถามนั้น เจ้าตัวก็หัวเราะว่า “ฮา ๆ ๆ จ๊อชินมองอย่างไรเจ้าก็เป็นบุรุษ หากบอกว่าเจ้าเหมือนสตรีแล้วละก็ เกรงว่าทุกคนในแคว้นจั้งคงจะเป็นอิสตรีกันไปหมดแล้ว ไฉนเจ้าถึงคิดเช่นนั้น... ฮา ๆ ๆ”

“หัวเราะให้เต็มที่ไปเลยแล้วกัน” โอวหยางจ๊อชินเห็นอุ๋เจิงกุมท้องแล้วหัวเราะลั่น ทั้งยังมีน้ำตาไหลออกมาจากหางตา เขาก็เอนกายกลับมานั่งบนเก้าอี้ตามเดิมด้วยท่าทางขุ่นใจ

“เอาละ ๆ ข้าไม่หัวเราะแล้ว ก็ใครใช้ให้เจ้าเอ่ยวาจาพิลึก ๆ เช่นนี้เล่า” อุ๋เจิงยังหัวเราะอยู่อย่างนั้น

เขาไต่กว่าโอวหยางจ๊อชินเพียงปีเดียว และทั้งคู่ก็สนิทสนมกันมาแต่เยาว์วัย มีสายสัมพันธ์แน่นแฟ้น เพราะเหตุนี้อุ๋เจิงจึงรู้ถึงความสามารถของอีกฝ่ายดีกว่าใคร ที่ผู้คนกรังเกรงโอวหยางจ๊อซินหาใช่เพราะชายหนุ่มเป็นบุตรชายเพียงคนเดียวของอัครเสนาบดี แต่เป็นเพราะแม้ว่าจะอายุน้อย โอวหยางจ๊อชินก็สามารถทำหน้าที่ต้อนรับราชทูตและขุนนางต่างแคว้นแทนบิดาได้อย่างไม่มีขาดตกบกพร่อง

ยามอยู่เบื้องหน้าพระพักตร์ฮ่องเต้ โอวหยางจ๊อซินหาได้มีท่าทีหวาดกลัวกรังเกรงเหมือนคนทั่วไปไม่ เขาวางตัวเหมาะสม รู้และเข้าใจธรรมเนียมปฏิบัติ ทั้งยังพูดจาฉะฉานมีหลักมีฐาน เพราะเหตุนี้จึงได้รับความสำคัญและเป็นที่โปรดปรานของฮ่องเต้

“ปลายเดือนหน้า บิดาของข้าจะนำกำลังทหารสามหมื่นนายไปสมทบกับกองทัพทางตอนเหนือ” อุ๋เจิงเห็นโอวหยางจ๊อชินเบือนหน้าหนีไปมองนอกหน้าต่างก็รู้ว่าตนเองเข้าแหย่อีกฝ่ายเกินไปแล้ว เขาจึงรีบเปลี่ยนหัวข้อสนทนา “ฝ่าบาทมีพระบัญชาให้ข้าเข้าวังอีกด้วยเหตุนี้”

“อ๊ะ?! ท่านแม่ทัพผู้ต้องเดินทางไปชายแดนทางเหนือด้วยหรือ” หากส่งแม่ทัพใหญ่มากระทำการผู้นี้ไปทางเหนือ... ก็แสดงว่าศึกคราวนี้มิใช่จะดูแลได้ง่าย ๆ เหมือนกับที่ขุนนางในราชสำนักเล่าลือกัน

“ไม่ต้องกังวล ที่ส่งท่านพ่อไปก็เพื่อต้องการปลอบขวัญทหารศัตรูเอาชนะไปได้ถึงสามครั้งสามครา การนำกำลังไปสมทบคราวนี้... จะว่าไปแล้วอันที่จริงก็เป็นแค่การเตรียมความพร้อมทางทหารเท่านั้น” อุ้งเชิงหวีเราะ “มีคำกล่าวว่า ‘เมื่อเตรียมพร้อมย่อมปลอดภัย’ มิใช่หรือไร”

“อือ” โอวหยางจื่อซินพยักหน้า ก่อนจะนึกถึงเรื่องที่ฝ่าบาทตรัสถามเขาเมื่อหลายวันก่อนว่ามีความคิดเห็นเช่นไรเกี่ยวกับแคว้นเซี่ย ชายหนุ่มไม่ใคร่ควรอยู่พักใหญ่ ทว่าสมองกลับไหล่ไปถึงชายหนุ่มปริศนาผู้ทำตัวลึกลับซับซ้อน ซ้ำยังมีใบหน้างดงามจนชวนให้นึกหวั่นไหว พอลคิดแล้วเขาก็อารมณ์เสียขึ้นมา

‘ไม่ว่าอย่างไรข้าก็ต้องเจอหน้าเขาอีกครั้งให้ได้!’

ส่วนเรื่องที่ว่าพบหน้าแล้วจะทำเช่นไรนั้น โอวหยางจื่อซินยังไม่มีคำตอบให้ตัวเอง บางทีเขาอาจไม่ต้องคิดอะไรมาก แค่เล่นงานอีกฝ่ายหนัก ๆ ลักทีก็พอ แต่...

ชายหนุ่มเหลือบมองแสงอาทิตย์เจิดจ้าด้านนอกหน้าต่างต่าง ในใจก็คิดว่า ‘เข้าฝ่าฝ่าบาทคราวนี้คงไม่เลิกร่อนักหรอกกระมัง’

หอเซียงเซ่อ ถนนท่าเรือ เมืองหลวง

เมื่อแสงแดดยามพระอาทิตย์ตรงศีรษะสาดส่องเข้ามาด้านในห้องโถงที่กว้างขวางและตกแต่งอย่างวิจิตร ประตุน้ำหอเซียงเซ่อที่สลักเสลาลวดลายงดงามก็เปิดออก จากนั้นก็เริ่มกิจการในวันนี้

หากเทียบกับบรรยากาศในช่วงค่ำคืนอันครึกครื้นที่มีเสียงบรรเลงดนตรีตลอดเวลา เวลากลางวันเช่นนี้ก็จะสงบเงียบกว่ามาก

โต๊ะหินอ่อนทรงกลมที่ขาโต๊ะทำจากไม้แดงนับสิบตัวมีลูกคามากินอาหารไม่ถึงสิบคน บนแท่นข้างร้องมีหญิงสาวบรรเลงพิณ ขับกล่อมให้ความรื่นรมย์เพียงนางเดียวเท่านั้น

“เถ้าแก่เนี่ย! ห้องพักลูกค้าพิเศษอยู่ที่ใด ข้าต้องไปทางไหน” จู่ๆ เด็กหนุ่มผิวเข้มอายุราวสิบห้าปีคนหนึ่งก็วิ่งมาหยุดอยู่ตรงหน้า เถ้าแก่เนี่ย แล้วตะโกนถามเสียงดังลั่น

“ไป ไป! เจ้าเด็กตัวแสบ คิดจะมาสืบข่าวลูกค้าคนสำคัญในหอสุราของเราหรือ หากกล้าก่อวณลูกค้าของข้าละก็ ข้าจะจัดการเจ้าให้เข็ดหลาบทีเดียวเชียว!” เถ้าแก่เนี่ยเห็นเด็กหนุ่มสวมอาภรณ์เนื้อหยาบก็โกร้งเกียจ ข้าเสียงตะโกนโหวกเหวกของเขายังรบกวนลูกค้าที่อยู่ในหอสุราอีกด้วย

“ยายแก่!” เด็กหนุ่มมีใจร้อนน้ำดู เขาตะคอกออกมา “ข้าจะมาพบนายท่านของข้า!”

“ยะ...ยายแก่?” แป้งทาหน้าหนาเตอะบนใบหน้าเถ้าแก่เนี่ย แทบปริเป็นร่องเพราะความเดือดดาล บรรดาลูกค้าพากันหัวเราะเบาๆ และนั่นยังเป็นการรบกวนน้ำมลงบนกองเพลิง!

“เจ้าเด็กน่ารังเกียจ! หากวันนี้ข้าไม่สั่งสอนเจ้า...!”

“เทียนเฟิง ข้าได้ยินเสียงเอะอะวอยวายของเจ้าแต่ไกล” เสียงอ่อนโยนดังขึ้น ไม่แฝงความขุ่นซึ่งแต่อย่างใด จากนั้นเสวียอู่อันก็ก้าวลงมาจากบันไดพระจันทร์เสี้ยวช้าๆ

เขาสวมชุดผ้าไหมสีขาวยักลายผีเสื้อสีทอง ครอบมวยผมไว้ด้วยกวางทองฝังหยกขาว คิ้วดำขลับราวกับเขียนด้วยหมึก ดวงตาเป็นประกายวาววับ ริมฝีปากได้รูปทำให้ใบหน้าดูเหมือนจะโกรธ

ซึ่งกลับฉายแววอ่อนโยน

ลูกค้าในหอสุราพลันตะลึงงันเมื่อเห็นใบหน้าอันงดงามนั้น ดวงตาทุกคู่จับจ้องชายหนุ่มชุดขาวไม่วาง ชั่วยังส่งเสียงชื่นชม “งดงามเหลือเกิน!” ออกมาไม่หยุด

ทว่าเสียงร้องด้วยความตื่นตาตื่นใจหาได้ยาวนานไม่ เพราะตอนที่ทุกคนมองเห็นบุรุษที่อยู่ด้านหลังชายชุดขาว... ผู้มีแววตาเยือกเย็น สวมเสื้อคลุมยาวสีดำเป็นประกายแวววาวราวกับไข่มุกดำ ปีกลายสกุณาไฟบิน แขนงกระปี่สลักลายวิจิตรเล่มหนึ่งเอาไว้ที่ข้างเอว สรรพเสียงทั้งมวลก็พลันเงียบลง

รูปลักษณะของเขาดังงามอย่างไม่อาจเชื่อสายตาได้ ราวกับมีใช้คนธรรมดาสามัญ เมื่อนัยน์ตาคู่นั้นมองไปรอบๆ หอสุราก็ทำให้ผู้คนรู้สึกได้ว่าแผ่นหลังของตนเย็นเฉียบ มือที่ถือตะเกียบแข็งค้ำงโดยไม่รู้ตัว

บุรุษผู้มีรูปโฉมโดดเด่นและมีสง่าราศีทั้งสองคนก้าวอย่างลงบันไดตามกันมา แอ่แก่เนี้ยคิดจะเอ่ยปากทักทายคุณชายเสวีย ทว่าพอเห็นคุณชายเซี่ยเดินตามมา ความหวาดหวั่นก็แล่นขึ้นมาจุกที่คอหอยจนไม่อาจเปล่งเสียงได้

“นายท่าน!” จะมีก็แต่เด็กหนุ่มสวมชุดมอซอคนเดียวเท่านั้น ที่ตะโกนเสียงดังลั่นท่ามกลางความเงียบสนิทโดยไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น จากนั้นเขาก็วิ่งพรวดพราดเข้าไปหาเสวียคู่อื่นราวกับเป็นกระต่ายป่า

“จริง ๆ เลยหนอ ข้าสั่งไม่ให้เจ้าทำตัวโหยงเหวี่ยงเสียมารยาท ต่อหน้าธารกำนัลไม่ใช่หรือไร” เสวียคู่อื่นยกมือข้างหนึ่งขึ้นเคาะศีรษะเทียนเฟิง

“ข้าคิดถึงนายท่านนี่ขอรับ!” เทียนเฟิงไม่ล้าหนักผิด ยังคงเอ่ย

วาจาได้ตอบอย่างหน้าชื่นตาบาน

“ก็แค่สิบห้าวันเท่านั้น มีอะไรให้คิดถึงกัน จัดเตรียมการบนเรือเรียบร้อยแล้วหรือ” เสวี่ยอู่อินถาม

“เนื่องจากเป็นงานด่วนทำให้เตรียมพร้อมได้ไม่ครบทุกด้าน แต่กักตุนเสบียงไว้ได้สามห้องระวางสินค้าใหญ่ พอแล้วขอรับ” เทียนเฟิงอธิบายไปพลางนับนิ้วไปพลาง

“อ้อ อ้อ เราไปกันเถิด” เสวี่ยอู่อินส่งคำสั่งของก้อนหนึ่งให้แก่เจ้าแค้นเนี้ย ที่บัดนี้ไม่กล้าปริปากแม้แต่คำเดียว

“ขอบคุณคุณชายทั้งสอง” แม้ว่าพวกเขาจะเดินจากไปไกลแล้ว เจ้าแค้นเนี้ยก็ยังกุมคำสั่งของก้อนนั้นแล้วขอบคุณไม่หยุดปาก

บนถนนสายหนึ่งที่ไม่ไกลจากหอเซียงเซ่อมากนัก รถม้าคันหนึ่งกำลังมุ่งหน้าไปตามเส้นทาง ผู้ที่นั่งอยู่ด้านในก็คือโอวหยางจื่อชินกับอู่เจิง

“จะไปดื่มสุราที่หอเยว่หัวไมใช่หรือ ไฉนถึงมาที่ท่าเรือเสียเล่า”

หลังจากใช้เวลาตลอดทั้งเช้าไปกับภารหรือข้อราชการกับฝ่าบาท อู่เจิงก็อยากจะดื่มสุรากับโอวหยางจื่อชินให้สำราญใจสักมื่อ ทว่าตรงนี้ห่างจากหอเยว่หัวอยู่ไกลโข และขณะที่เขากำลังจะเปิดปากตำหนิคนขับรถม้า โอวหยางจื่อชินก็บอกออกมา

“ไปหอเซียงเซ่อ”

“ฮ่า ๆ ๆ คิดไม่ถึงจริง ๆ ว่าสหายโอวหยางจะมีรสนิยมเช่นนี้” อู่เจิงหัวเราะ ใคร ๆ ก็รู้ว่าหอเซียงเซ่อนั้นควรจะถูกเรียกว่าหอคณิกา มากกว่าหอสุรา

“ไม่ใช่อย่างที่เจ้าคิด ข้าเพียงแต่จะไปดื่มสุราเท่านั้นเอง” โอวหยางจื่อชินเริ่มนึกเสียใจที่พาอู่เจิงมาด้วยกัน ทว่าสถานที่แบบ

นั่น หากจะให้เขาไปคนเดียว คาดว่าคงปลื้มตัวออกมาได้ยากเต็มที เพราะฉะนั้นไม่ต้องคิดเรื่องที่หมายจะสืบความจากเจ้าแก่น้อยได้โดย

“ฮ่า ๆ ๆ ไม่ต้องอายไป ท่านอัศวินเสนาบดีไม่ตำหนิเจ้าอยู่แล้ว”
อุ้งเชิงเอ่ยด้วยน้ำเสียงคึกคัก

“ก็บอกว่าไม่ใช่อย่างไรเล่า” โอิทหยางจื่อชินกำลังจะได้กลับ
แต่รถม้าก็หยุดอยู่ที่หน้าประตูหอเสียงเซ่อ

“เชิญท่านทั้งสองทางนี้เจ้าคะ” เจ้าแก่น้อยที่ยืนอยู่หน้าประตู
ทักทายอย่างมีไมตรีจิต

“ขอห้องรับรองด้านบน ไม่ต้องส่งหญิงขับลำนํามาปรนนิบัติ”
โออิทหยางจื่อชินหยิบตำลึงเงินก้อนหนึ่งมาส่งให้เจ้าแก่น้อย มูลค่า
ของมันมากเสียจนอุ้งเชิงยังต้องเบิกตากว้าง

“วันนี้ผู้น้อยเพิ่งส่งลูกค้าคนสำคัญไปสองท่าน คนพิเศษอีก
สองท่านก็มาเยือนใหม่” เจ้าแก่น้อยเห็นเงินแล้วลึงโลดจนแทบ
หุบปากไม่ลง

“ใจใหญ่ถึงเพียงนี้เชียว” อุ้งเชิงหัวเราะ

“ก็แน่สิเจ้าคะ ลูกค้าท่านหนึ่งมอบเงินให้เราถึงหนึ่งตำลึงทอง
เชียวนะเจ้าคะ” เจ้าแก่น้อยพูดพลางทำมือทำไม้ประกอบ “เงินตั้ง
มากมาย มอบให้โดยไม่กะพริบตาด้วยซ้ำ หากไม่ใช่เพราะคุณชาย
อีกคนหน้าตาเย็นชาเกินไปหน่อย ผู้น้อยคงจะเอ่ยวาจารื่นหูสักสาม
สี่คำ เพื่อว่าจะได้บำเหน็จรางวัลเพิ่มอีกเล็กน้อย”

“เจ้าแก่น้อยช่างโลดดีแท้ ฮ่า ๆ ๆ” อุ้งเชิงฟังแล้วยิ้มขำไม่น้อย
แต่เมื่อเขาหันกลับมามองโออิทหยางจื่อชิน ชายหนุ่มก็พบว่าอีกฝ่าย
กำลังยื่นตะลึงงันอยู่กับที่

“เจ้าแก่น้อย พวกเขาเป็นลูกค้าที่นี้หรือ” โออิทหยางจื่อชินได้สติ
คืนมาก็รีบเอ่ยปากถาม

“เจ้าคะ พักที่นี่ได้สัปดาห์แล้ว หอสุราของเราก็ปรนนิบัติดูแลเป็นอย่างดี” เจ้าแค้นีย่อยต่อ “แต่ไม่เคยเห็นคุณชายเย็นชาผู้นั้นยอมออกมาสักครั้ง ดวงตาของเขาดูยิ่งกว่าอะไรดี”

‘เป็นเขาจริง ๆ! แต่...’ โอวหยางจื่อชินหยิบตำลึงเงินอีกก้อนออกมา ก่อนจะถามด้วยน้ำเสียงร่อนรน “พวกเขาไปที่ไหนแล้ว มาทั้งหมดกี่คน”

“ไม่มาก สามคนเจ้าคะ” พอเห็นลามมาเยือน เจ้าแค้นีย่อยก็ตอบคล่องปากทันที “ส่วนจะไปที่ไหนนั้น คุณชายทั้งสองไม่ได้บอกไว้ แต่ได้ยินว่ารับใช้ของเขายกกว่าไปขึ้นเรือ คาดว่าน่าจะเดินทางไกล”

“ให้ตายเถิด!” คิดจะหนีหรือ! โอวหยางจื่อชินได้ยินวาทะนั้นก็พลันร้อนกร้อนใจขึ้นมา จึงหันหลังกลับแล้ววิ่งออกไปจากหอสุราทันที

“จื่อชิน! เจ้าจะไปทำไมกัน” อุ้งเชิงเท้าจะห้าม แต่ชายหนุ่มก็ห้ามไม่ทัน ถนนสายท่าเรือไกลาหลวุ่นวาย ไม่นานแผ่นหลังของโอวหยางจื่อชินก็กลืนหายไปท่ามกลางชาวบ้าน

...

ท่าเรือเมืองหลวงมีพื้นที่เหมือนสามแยกขนาดใหญ่ทอดตัวลงบนผิวน้ำทะเลที่เป็นประกายระยิบระยับ ไม่ว่าจะเป็นสินค้ามูลค่าสูงอย่างทองคำกับเครื่องหยก หรือสินค้าราคาถูกอย่างจำพวกเส้นไหมและจานชามสำหรับชาวบ้านทั่วไปก็ล้วนซื้อขายผ่านท่าเรือแห่งนี้ทั้งสิ้น เมื่อการค้าเฟื่องฟู ตลาดก็รุ่งเรืองตาม นี่ก็คือนั่งในแหล่งเศรษฐกิจที่สำคัญที่สุดของแคว้นจิ้ง

ก่อนที่พายุฤดูร้อนจะมาเยือน บรรดาเรือสินค้าจากพื้นที่ต่าง ๆ ของแคว้นจิ้งจะมารวมตัวกันที่ท่าเรือแห่งนี้เพื่อลำเลียง ขน

ถ่ายสินค้า หรือไม่ก็ประเมินราคาสินค้า เพราะเหตุนี้ท่าเรือจึงมีผู้คนหนาแน่นกว่าในยามปกติ

โอวหยางจื่อซินไม่เคยเดินทางไกลเกินกว่าล่องแม่น้ำที่ล้อมรอบเมืองหลวง เพราะสินค้าจากต่างแดนในร้านผ้าไหมของเขาส่วนใหญ่บรรดาพ่อค้าจะนำมาเสนอให้เอง หรือไม่ลุงหลิวก็จ้างเรือให้ไปซื้อกลับมาจากต่างแคว้น

“อยู่ที่ไหนกันนะ ฮี๋! คนเยอะเหลือเกิน!” โอวหยางจื่อซินไม่ต่างกับเรือลำน้อยที่ลอยทวนกระแสน้ำ พยายามฝ่าชาวบ้านเพื่อมุ่งไปยังท่าเรือที่อยู่ข้างหน้า

“หือ?”

จู่ๆ คลื่นคนด้านหน้าก็หยุดนิ่ง จากนั้นก็มีเสียงวิพากษ์วิจารณ์แข็งแะ โอวหยางจื่อซินจึงเงยหน้าขึ้นมอง ที่แท่เรือสินค้าขนาดหกเสากระโดงลำหนึ่งก็กำลังแล่นเข้ามาจอดเทียบท่าช้าๆ บนยอดเสากระโดงต้นใหญ่มีธงกำหนดทิศสีแดงเข้ม มันโบกสะบัดตามแรงลมราวกับรับรู้ได้ถึงเสียงชื่นชมอย่างตื่นตะลึงของผู้คนบนท่าเรือ

“จับใจที!” ขณะที่ทุกคนกำลังเหม่อมองเรือลำใหญ่อยู่นั้น เสียงร่อนรนของสตรีนางหนึ่งก็ดังขึ้นด้านหลังโอวหยางจื่อซิน จากนั้นชายหนุ่มรูปร่างสูงสมชุดสีเทาก็ชนเขาแล้ววิ่งหนีไปข้างหน้า

“ฮะ!” โอวหยางจื่อซินที่ถูกชนเซไปข้างๆ ก่อนที่ใครบางคนจะยื่นมือมาคว้าเขาเอาไว้ได้ทัน

“ระวัง!” เสียงอ่อนโยนดังขึ้นข้างหูเขา พร้อมกับมือแข็งแรงสองข้างคว้าแขนของโอวหยางจื่อซินเอาไว้

“ขอบใจ” หลังจากทรงตัวมัน โอวหยางจื่อซินก็หันกลับมา ก่อนจะเห็นว่าคนจิตใจดีผู้นี้สวมหมวกตาข่ายสีขาวคลุมหน้าเอาไว้ เขาจึงเห็นใบหน้านั้นไม่ชัดเจน ทว่าฟังจากเสียงและดูจากเสื้อผ้าก็รู้

ได้ว่าต้องเป็นบุรุษ

“ไม่เป็นไร” หลังจากชายหนุ่มตอบรับด้วยเสียงกลัวหัวเราะ หมวกตาข่ายก็ขยับขึ้นเล็กน้อย ดูเหมือนว่าเขากำลังมองภาพ โกลาหลเบื้องหน้า จากนั้นก็พิมพ์ออกมา “อันตรายมาก เขาพก มีดสั้นเล่มหนึ่งติดเอาไว้ด้วย”

“อะไรนะ! แบบนั้นได้ที่ไหนกัน! หยุดนะ!” โอวหยางจื่อชิน ได้ยืนเช่นนั้นก็วิ่งตามไปอย่างไม่ลังเล

“หือ หน้าตาดังงามเพียงนี้ แต่โฉนถึงอารมณ์ร้อนไม่ต่างกับ เทียนเฟิงเลย” ชายสวมหมวกตาข่ายสีขาวหัวเราะอย่างนึกขัน จากนั้นก็หันกลับไปหาชายที่สวมหมวกตาข่ายสีดำซึ่งยืนห่างออกไปราว สองสามก้าว “จริงหรือไม่ อี้”

ชายสวมหมวกตาข่ายสีดำไม่แสดงความคิดเห็น เขาเพียงก้าว ยาว ๆ ตรงไปที่ท่าเรือด้านหน้า